

Arrest

nr. 303 881 van 27 maart 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat E. MASSIN in opvolging van advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 23 december 2021 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 5 mei 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 26 juni 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing luidt die als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde Afghaans staatsburger te zijn van Pashtou origine, geboren op [...] Jaddi 1365 ([...]/01/1998) in Mulakhel, district Tagab, provincie Kapisa. U ging naar school tot de achtste graad. U verklaarde uw vader na school elke dag te helpen in de winkel die jullie hadden. Vier à vijf jaar voor uw vertrek uit Afghanistan verhuisde u echter naar een ander dorp, met name Gulzarkhel, omwille van de slechte situatie in uw

geboortedorp. Uw vader kende de vader van A.A., de commandant van de Arbaki. Ze gaven jullie een huis en werk. U hielp uw vader met landbouwen op hun gronden.

Op een dag, ongeveer twee à drie maanden voor de machtsovername door de Taliban in Afghanistan, zagen u en uw vader rond ongeveer tien uur in de ochtend een elektrische draad terwijl jullie de gronden waren aan het irrigeren. U verklaarde dat jullie wisten dat dit om een bom ging. U ging onmiddellijk op verzoek van uw vader terug naar huis en uw vader verwittigde A.A.. Een half uur later kwam uw vader ook thuis en hij moest ook thuisblijven op verzoek van A.A.. De Arbaki kwam ter plaatse naar de gronden. U verklaarde niet goed te weten wat nadien gebeurde, maar nadien hoorden jullie de bom afgaan en gevechten met de Taliban. Later kwamen jullie te weten dat er twee of drie Talibanleden werden gedood tijdens dit incident.

Nadien ontvingen u en uw vader een waarschuwingsbrief van de Taliban via de Moellah van de moskee in uw geboortedorp. U en uw vader dienden zich te presteren aan het Hof van de Taliban. De Taliban zouden te weten gekomen zijn dat u en uw vader de gronden irrigeerden toen de bom ontdekt werd en dat jullie degenen waren die hun actie hadden verstoord. Uw vader informeerde opnieuw A.A. hierover. Hij stelde dat, indien jullie zouden gaan, jullie zeker vermoord zouden worden. Daarom besloten jullie niet te gaan, de wapens te nemen en jullie aan te sluiten bij A.A. en de Arbaki voor jullie veiligheid. Jullie werkten met A.A. tot de val van de overheid. Bij de machtsovername nam uw vader echter contact op met uw paternale oom die uw uitreis uit Afghanistan regelde. U vertrok richting Kabul en u reisde Afghanistan uit. U reisde verder via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België. U kwam op 21/12/2021 aan in België. U verzocht op 23/12/2021 om internationale bescherming.

Na uw vertrek werd uw familie nog lastiggevallen. Daarom verhuisde uw familieleden twee à drie maanden na de val van de overheid naar uw paternale oom, te Kabul.

Uw vader zou met A.A. via Kapisa richting Panjshir vertrokken zijn. Twee à drie maanden geleden, i.c. rond januari – februari 2023, zou uw vader contact genomen hebben met uw familie. Sindsdien is er geen nieuws meer van hem.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw taskara en een kopie van de elektronische taskara van uw vader, een fotokopie van een foto van uw vader, een fotokopie van een foto van uw broer en uw vader, een fotokopie van een foto van uw broers, een fotokopie van document aangaande uw rugoperatie, een kopie van een document van Servië in verband met een medische behandeling en een document van uw ziekenhuisopname in Oostenrijk.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit het persoonlijke onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest gedood te worden door de Taliban omdat u en uw vader banden hadden met de Arbaki en jullie een operatie van de Taliban hebben verkipt.

Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Vooreerst stelt het CGVS de volgende incoherenties en tegenstrijdigheden in uw relaas vast:

Om te beginnen werd u gevraagd of u ooit ergens anders verbleef in Afghanistan. U verklaarde enkel in uw eigen dorp in Tagab district te hebben gewoond (CGVS, p. 5). Nochtans had u het tijdens uw interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) wel over een verhuis naar Gulzar (zie verklaringen DVZ, pagina 6, vraag 10).

Later komt doorheen uw verklaringen naar voor dat jullie, een aantal jaren voor uw vertrek uit Afghanistan, Mulakhel verlieten omwille van de veiligheidssituatie. Jullie verhuisden naar Gulzarkhel. Dit doet verbazen. U hiernaar gevraagd, verklaarde u dat dit hetzelfde district is (CGVS, p. 8). Dit is echter geen afdoende verklaring, daar waar u zelf letterlijk verklaarde enkel in uw eigen dorp te hebben gewoond. Overigens spreekt u hier ook uzelf tegen daar waar u bij de DVZ verklaarde dat de dorpen Mulakhel en Gulzar in twee

verschillende districten liggen, i.c. het district Tagab en het district Jubar (DVZ-verklaring, pagina 6, vraag 10). Dat u bovendien voor het CGVS aanvankelijk met geen woord repte over uw verhuis naar Gulzarkhel mag des te meer verbazen, temeer daar dit net het dorp is waar uw problemen zich zouden hebben afgespeeld.

Bovendien verklaarde u de ene keer dat u uw geboortedorp 4 à 5 jaar geleden verliet omwille van de problemen, de Taliban was er aanwezig (CGVS p. 8). Echter, later verklaarde u dan weer dat het district Tagab - waartoe uw dorp Mulakhel behoort - onder de controle van de overheid stond (CGVS, p. 10). Dit mag ook wel verbazen. U linkt uw vertrek uit Mulakhel aan de aanwezigheid van / problemen met de Taliban ginds. Dat u dan vervolgens laat optekenen dat het district onder de controle van de overheid was, doet dan ook bijkomend vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw beweerde vertrek uit Mulakhel en bijgevolg de problemen die u vervolgens in Gulzarkhel zou gekend hebben.

Ten tweede blijken ook uw verklaringen aangaande uw werkzaamheden in Afghanistan weinig consistent. U gevraagd naar uw job in Afghanistan, verklaarde u bij uw vader te zijn. In Mulakhel had hij namelijk een winkel. U verklaarde elke dag na school te werken bij uw vader in de winkel (CGVS, p. 5 en 6). Over uw werkzaamheden als landbouwer samen met uw vader, dit de laatste drieënhalve jaar voor uw vertrek uit Afghanistan, repte u aanvankelijk met geen woord. Dit haalde u pas later aan tijdens uw onderhoud (CGVS, p. 13). U gevraagd waarom u naliel dit onmiddellijk te vermelden wanneer u gevraagd werd naar uw job in Afghanistan ontweek u de vraag en beperkte u zich louter tot een herhaling van uw verklaringen (CGVS, p. 8). Het mag toch ten zeerste verbazen dat u aanvankelijk enkel melding maakte van uw werk in jullie winkeltje in Mulakhel, temeer daar uw hoofdactiviteit in Mulakhel immers naar school gaan was, terwijl u in Gulzarkhel niet naar school ging en zich hoofdzakelijk bezighield met de landbouw (CGVS, p. 13). Het is weinig ernstig dat u verwijst naar een job die u uitoefende toen u nog jong en een schoolgaand kind was, maar niets vermeld van een werkelijke job die u na uw schooltijd zou hebben uitgeoefend gedurende drieënhalve jaar voor uw vertrek uit uw land van herkomst.

Dat u aanvankelijk geen melding maakte van uw werkzaamheden in de landbouw, ligt dan wel in de lijn van uw aanvankelijke nalatigheid te vermelden dat u Mulakhel verliet en verhuisde naar Gulzarkhel (zie supra), het mag duidelijk zijn dat dit geenszins volstaat om de vastgestelde incoherenties te vergoelijken. Dat u uw werkzaamheden als landbouwer niet direct vermeldde is bovendien eens zo verbazend daar het n t in het kader van deze werkzaamheden zou geweest zijn dat uw problemen met de Taliban zouden begonnen zijn. In alle redelijkheid kan aldus verwacht worden dat u in geval van een waarachtig relaas zowel uw verhuis naar Gulzarkhel alsook de werkzaamheden die u er zou hebben uitgevoerd direct bij het CGVS zou hebben aangebracht. Kan hier overigens bijkomend nog worden opgemerkt dat u ook bij de DVZ geen gewag maakte van uw betrokkenheid bij landbouwactiviteiten. Daar luidde het enkel dat uw vader werkzaam was in de landbouw (DVZ, CGVS-vragenlijst, vraag 5). U hiernaar gevraagd stelde u hetzelfde verklaard te hebben bij de DVZ. Het louter betwisten van de vastgestelde ongerijmdheid en het volharden in  n versie van de feiten, kan de tegenstrijdigheid logischerwijs niet weerleggen.

Bovendien stroken uw verklaringen afgelegd bij het CGVS op meerdere punten niet met wat u aanhaalde bij de DVZ. Zo repte u bij de DVZ ook met geen woord over uw aanwezigheid / betrokkenheid bij jullie beweerde ontdekking van de bom. Conform uw nalatigheid bij de DVZ melding te maken van uw betrokkenheid bij de landbouwactiviteiten (zie supra), was naar wat u bij de DVZ liet optekenen enkel uw vader aanwezig bij de ontdekking van de bom (DVZ, CGVS vragenlijst, vraag 5).

Voorts verklaarde u bij de DVZ dat u, nadat jullie de brief ontvingen, door uw vader weggestuurd werd naar uw maternale oom en dat u vandaar uit naar Kabul vluchtte vanwaar u het land uitreisde (DVZ, CGVS-vragenlijst, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd gevraagd waar uw maternale oom woonde. U verklaarde dat hij in Tagab district is, tot op heden (CGVS, p. 7). Echter verklaarde u op het CGVS dat u door uw vader naar uw paternale oom te Kabul werd gestuurd, waar u een paar dagen voor de val was (CGVS, p. 12 en 17).

Wanneer u gevraagd werd of u deze tegenstrijdig kon verklaren, komt u niet verder dan te stellen dat u niet in de mogelijkheid was om tijdens het korte interview uitgebreid te vertellen (CGVS, p. 18). Het spreekt voor zich dat deze loutere, blote bewering niet kan volstaan. Bovendien, het feit dat u niet uitgebreid zou hebben kunnen vertellen betekent niet dat u niet  nsluidend zou hebben aangegeven naar wie /waar uw vader u stuurde.

Moet bovendien worden opgemerkt dat u voor het CGVS liet optekenen dat u en uw vader zich aansloten bij de Arbaki nadat jullie de brief van de Taliban ontvingen en vervolgens nog een paar maanden bij de Arbaki waren alvorens, bij de machtsovername, het dorp en ineens het land te verlaten (zie CGVS p. 17). Over deze aansluiting bij de Arbaki repte u met geen woord bij de DVZ en u verklaarde er zelfs uitdrukkelijk dat uw vader u direct na ontvangst van de brief van de Taliban wegstuurde (zie supra). Dit is totaal onaannemelijk en wijst er eens te meer op dat uw relaas geenszins de waarheid betreft.

Ten vierde verklaarde u bij de DVZ één maand na de val van het regime te zijn vertrokken uit Afghanistan (DVZ-verklaring, p. 13, vraag 37). Echter verklaarde u op het CGVS vertrokken te zijn bij de machtsovername te Kabul (CGVS, p. 12). Hiermee geconfronteerd slaagde u er weerom niet in een afdoende verklaring te bieden, daar waar u louter stelde dat u dit niet verklaard had (CGVS, p. 18).

Ten vijfde laat u na consistente verklaringen af te leggen over waar uw familie zich op heden bevindt, daar waar u op de DVZ verklaarde dat ze zich toen, op het moment van het DVZ interview, i.c. 19 januari 2022, nog in Gulzarkhel bevonden (DVZ-verklaring, p. 7 en 9, vraag 13 en 17). Op het CGVS verklaarde u dan weer dat ze ongeveer twee of drie maanden na de val van de overheid, i.c. rond oktober / november 2021, verhuisden naar uw paternale oom te Kabul (CGVS, p. 4).

Door bovenstaande vaststellingen komt uw algehele geloofwaardigheid reeds ernstig in het gedrang.

In het licht van voorgaande mag het duidelijk zijn dat, gezien ten zeerste kan getwijfeld worden aan uw beweerde verhuis naar Guzarkhal waar u in de landbouw zou hebben gewerkt, ook de waarachtigheid van het feit dat u betrokken was bij de ontdekking van een bom en dit vervolgens meldde aan de overheid, onderuit kan worden gehaald.

Zulks blijkt voorts eveneens uit volgende vaststellingen.

Zoals hierboven reeds vermeld repte u bij de DVZ met geen woord over uw landbouwactiviteiten en uw aanwezigheid bij de ontdekking van de bom (DVZ, CGVS-vragenlijst, vraag 5) terwijl u op het CGVS doet uitschijnen dat u hierbij persoonlijk aanwezig was (CGVS, p. 12).

Uw verklaringen over uw (beweerde) aanwezigheid bij de ontdekking bleken hoe dan ook weinig overtuigend en incoherent.

Om te beginnen verklaarde u de bom zelf niet te hebben zien, maar enkel een zwarte draad die op de grond lag (CGVS, p. 14-15). U gevraagd naar wat uw vader u vertelde over hoe de bom eruit zag, verklaarde u dat hij zei dat het in een geel gekleurde kookoliekruid zat (CGVS, p. 14-15). Het is weinig ernstig en onaannemelijk dat hij u zou informeren over zo'n detail, maar niet wat zich nadien zou hebben afgespeeld buiten dat hij belde naar A.A. (CGVS, p. 15). Zo verklaarde u dat hij niet meer details had over wat A.A. deed met de bom, noch wat uw vader nog een half uur op de landbouwgrond deed alvorens naar huis te komen (CGVS, p. 15). Er kan immers in alle redelijkheid verondersteld worden dat uw vader u toch ook / eerder andere informatie zou hebben gegeven over wat er na de ontdekking van de bom nog gebeurde en zich niet zou beperken tot een gedetailleerde beschrijving van de bom zelf. Daarnaast bent u niet in staat coherente verklaringen af te leggen inzake wanneer uw vader A.A. belde, daar waar u eerst verklaarde dat hij naar huis kwam en toen belde naar A.A. (CGVS, p. 12). Later verklaarde u dan weer dat hij reeds belde met A.A. voordat hij naar huis kwam (CGVS, p. 14). Ook dit is niet ernstig ingeval van een waarachtig relaas. Bovendien, indien uw vader pas na zijn terugkeer naar huis zou gebeld hebben naar A.A. om hem in te lichten, is ook niet duidelijk waarom uw vader dan niet direct met u naar huis zou gegaan zijn nadat de bom werd ontdekt.

Wat er nog gebeurde nadat A.A. zou zijn ingelicht, kan u ook niet duidelijk aangeven. Zo verklaarde u dat u tegen het einde van de dag de bom hoorde exploderen. U verklaarde echter eveneens dat de bom verwijderd werd om dan even later op te merken dat u niet weet wat met de bom gebeurde (CGVS, p. 15). U liet verder optekenen dat er toen ook een gevecht was en dat drie Talibs gedood werden. Of ze gedood werden door de bom of tijdens het gevecht, wist u niet (CGVS, p. 15 en 16).

Echter, tijdens uw interview bij de DVZ verklaarde u wel uitdrukkelijk dat drie leden van de Taliban door hun eigen bom gedood werden (DVZ, CGVS-vragenlijst, vraag 5). Gezien u het mogelijk achtte dat de Talibs gedood werden door de bom werd u gevraagd hoe dit zou kunnen, gezien u ook eerder verklaarde dat de bom werd weggehaald (zie supra). U verklaarde dat ze de bom verwijderden en deze dan misschien terugplaatsen (CGVS, p. 16). Los van het feit dat u hier niet verder komt dan het uiten van pure veronderstellingen, mag het duidelijk zijn dat uw uitleg geen steek houdt. Het is immers volstrekt onlogisch dat de bom eerst zou worden weggehaald om dan nadien te worden terug geplaatst.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan voorgaande feiten kan ook geen geloof worden gehecht aan de daaruit voortvloeiende gebeurtenissen, met name het ontvangen van een dreigbrief en jullie aansluiten bij de Arbaki nadien. Dit blijkt eveneens duidelijk uit het volgende vaststellingen.

U verklaarde dat jullie een week na de ontdekking van de bom en de dood van de drie Talibs, een brief ontvingen waarin jullie gevraagd werden jullie te melden. Het is vooreerst weinig ernstig dat jullie pas een week later problemen zouden kennen met de Taliban. Waarom de Taliban overigens een brief zou sturen waarin jullie gevraagd werd jullie te melden, kan ook niet worden begrepen. Indien ze jullie effectief verdachten van een anti-Taliban actie kan in alle redelijkheid verondersteld worden dat er rekening mee zou

gehouden worden dat jullie zich niet zouden melden. Dat ze jullie dan middels een brief zouden kenbaar maken dat ze 'op zoek zijn naar jullie', en jullie aldus op die manier de kans zouden geven aan hen te ontkomen, houdt geen steek. U kan ook niet overtuigend verklaren hoe de Taliban überhaupt te weten zou gekomen zijn wie de bom die dag ontdekte op het veld. U hiernaar gevraagd, verklaarde u dat het via dorpelingen bekend werd bij de Taliban dat het die dag jullie beurt was om de grond te irrigeren. U verduidelijkte hierbij dat de dorpelingen tegen de Arbaki commandant waren (CGVS, p. 16). Rekening houdende met deze uitleg, kan dan ook totaal niet begrepen worden waarom het een week zou geduurd hebben voor de Taliban om via de dorpelingen te worden ingelicht. Daarnaast, spreekt u zichzelf ook weer tegen. U verklaarde immers voordien dat uw dorp in de handen van de Arbaki was, en dat de dorpsouderen, en dus het dorp zelf, geaffilieerd was met diegene die de macht hebben (CGVS, p. 10), i.c. de Arbaki dus en niet de Taliban. Dat jullie een waarschuwingsbrief ontvingen, is bovendien hoe dan ook een loutere bewering die u met geen enkel tastbaar en overtuigend begin weet te staven. U legt de brief immers ook niet voor (CGVS, p. 16).

De waarachtigheid van uw beweringen wordt voorts bijkomend onderuit gehaald door de vaststelling dat u en uw familie, volgend op de vermeende incidenten, i.c. de ontdekking en 'verklikking' van de bom en de daaropvolgende brief van de Taliban, gewoon nog twee à drie maanden in het dorp in jullie woning bleven (CGVS, p. 12-13). Indien uw relaas de waarheid betreft, kan echter in alle ernst verondersteld worden dat, minstens u en uw vader, al eerder, minstens nadat de Taliban zou hebben kenbaar gemaakt dat ze naar jullie op zoek waren, zouden vertrokken zijn om jullie in veiligheid te brengen. De vaststellingen dat jullie gewoon in het dorp bleven en dat jullie in de maanden volgend op de beweerde incidenten totaal geen verdere problemen meer kenden, zelfs niet nadat jullie totaal geen gevolg gaven aan de eis jullie aan te melden, bevestigt eens te meer dat aan uw relaas en beweerde vervolging door de Taliban geen geloof kan worden gehecht.

Dat u en uw vader zich aansloten bij de Arbaki om jullie te bescherming, kan totaal niet worden aangenomen. Moet immers worden vastgesteld dat hieraan niet het minste geloof kan worden gehecht (zie infra). Dit terzijde, nergens uit uw verklaringen blijkt dat de Taliban, ondanks jullie nalatigheid in te gaan om de eis om jullie te melden, nog naar jullie kwam zoeken. Bovendien blijkt u, ondanks dat u zou geweten hebben dat de Taliban u in het vizier had, zou u in de maanden volgend op de ontdekking van de bom en de eis u te melden, ook gewoon zijn blijven verder werken op de grond van A.A., en dit aan de val van het regime (CGVS p. 12).

Wat de beweerde aansluiting van uzelf en uw vader bij de Arbaki betreft, werd al opgemerkt dat u dit essentieel element volledig onvermeld liet op de DVZ (zie supra). Uw verdere verklaringen hierrond bij het CGVS bleken ook allerminst overtuigend. Zo kon u niet éénsluitend aangeven tot wanneer u dan wel met de Arbaki zou hebben samengewerkt, daar waar u verklaarde bij de Arbaki tewerkgesteld te zijn tot aan de val van de overheid. Echter verklaarde u dat u voor de val reeds in Kabul was (CGVS, p. 12). Deze verklaringen stroken echter niet. U gevraagd naar de activiteiten van de Arbaki verklaarde u niet op de hoogte te zijn. U stelde vaagweg dat ze in de checkpoint bleven, rondwandelden en vochten. U komt niet verder dan te stellen dat ze van de overheid zijn. U verklaarde zelf niet veel informatie te hebben omdat u altijd bij uw vader was (CGVS, p. 9). Hoe dit zou kunnen verklaren dat u niets concreets over de activiteiten zou kunnen vertellen, is volstrekt onduidelijk. Bovendien was ook zelf soms in de checkpoint aanwezig, zo beweerde u (CGVS, p. 17).

Er kan dan ook in alle redelijkheid verondersteld worden dat u toch iets zou kunnen vertellen over de activiteiten waar u, naar eigen zeggen, dan ook zelf bij betrokken was.

U legt ook niet het minste tastbare begin van bewijs voor waaruit de beweerde aansluiten van uzelf en uw vader bij de Arbaki zou kunnen staven. U legde een kopie van een foto voor en stelt dat dit aantoont dat uw vader bij de Arbaki is / was. Aan deze kopie kan echter geen enkele bewijswaarde worden toegekend. Dat de persoon in kwestie uw vader is, blijkt niet uit de foto. Op geen enkele manier kan immers worden afgeleid dat uw vader te zien is op de foto noch wat uw band is met deze personen. Dat bepaalde personen op de foto in militair uniform gekleed zijn, doet aan voorgaande ook geen afbreuk. Tot slot, dat dit een groepsfoto van Arbaki-leden betreft, blijkt ook uit niets. De foto toont louter een groep mannen, doch spreekt zich op geen enkele manier uit over hun functie of werkzaamheden. Zelfs bent u ook nergens op de foto te zien waardoor de vaststelling dat u aangaande uw eigen beweerde aansluiting bij de Arbaki geen bewijsstuk voorlegt hoe dan ook onverminderd stand houdt.

In het licht van al voorgaande mag het duidelijk zijn dat u geenszins heeft weten te overtuigen dat u en uw vader zich aansloten bij de Arbaki. Dat uw vader vervolgens met de Arbaki vertrok naar Pansjir en jullie heden geen nieuws meer hebben, wordt dan ook niet aangenomen.

Zulks blijkt eveneens uit volgende. Zo verklaarde u dat de Arbaki reeds tien dagen voor de val van de overheid vertrokken (CGVS, p. 10). In het licht van uw verdere verklaringen dat uw vader op het moment van

de val nog in het dorp aanwezig was (CGVS p. 17), houdt uw bewering dat uw vader met de Arbaki naar Pansjir vertrok aldus geen steek.

Dat u bovendien voor het CGVS liet optekenen dat u via uw familie vernam dat uw vader 2 à 3 maanden terug de familie contacteerde en hen inlichtte dat hij in Pansjir was (CGVS, p. 7) – uw gehoor op het CGVS vond plaats op 4 mei 2023 wat zou betekenen dat uw vader rond februari / maart 2023 uw familie contacteerde – terwijl u ook reeds tijdens uw interview bij de DVZ verklaarde dat uw vader naar Pansjir vertrok(zie DVZ CGVS vragenlijst vraag 5), snijdt geen hout. Immers, uw interview bij de DVZ vond reeds plaats op 28 september 2022. Dat uw vader dan in februari / maart 2023 uw familie hiervan zou ingelicht hebben waarna u het pas via uw familie vernam, houdt geen steek. Dat u opnieuw geen éénsluitende verklaringen kan afleggen, spreekt boekdelen.

Dat uw familie nog problemen kende, kan in licht van voorgaande ongeloofwaardig bevonden verklaringen dan ook niet worden aangenomen. U kan dit overigens ook niet concretiseren maar beperkt u tot de loutere bewering dat ze niet konden rondwandelen (CGVS, p. 4). U verklaarde dan wel dat uw familie ondertussen vertrok naar Kabul doch hierboven werd reeds aangetoond dat u zowel aangaande uw verhuis naar Gulzarkhal alsook wat het vertrek van uw familie naar Kabul betreft ongerijmde verklaringen aflegde (zie supra) Dit nog terzijde, volgens uw laatste versie van de feiten zou uw familie dan uiteindelijk nog eens drie maanden na de val in Gulzarkhel gebleven zijn. Dit zonder veiligheidsmaatregelen te treffen (CGVS, p. 18). Dat ze niet onmiddellijk mee zouden gevlucht zijn naar uw paternale oom te Kabul, noch veiligheidsmaatregelen namen is dan ook geenszins aannemelijk gelet op de door u voorgewende vrees (CGVS, p. 19).

Volledigheidshalve dient nog aangestipt te worden dat u op de DVZ en het CGVS verklaarde nooit asiel in een ander Europees land te hebben gevraagd (Administratief dossier – Verklaring DVZ, p. 10 en CGVS, p. 18). Nochtans dient hierbij opgemerkt te worden dat u wel degelijk een verzoek om internationale bescherming ingediend hebt in Oostenrijk. U bent er echter vertrokken zonder de procedure te doorlopen (Administratief dossier). Dat u dit verzwegen én hoe dan ook het verloop van de procedure niet afwachtte, doet bijkomend duidelijk afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid. Er kan immers in alle redelijkheid verondersteld worden dat iemand die, zoals u, beweert zijn land van herkomst omwille van een vrees voor zijn leven diende te verlaten de procedure om internationale bescherming te verkrijgen die werd opgestart met de nodige ernst en interesse zou doorlopen. Dat u zonder meer Oostenrijk verliet en verder reisde wijst er dan ook op dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u geen prioriteit heeft.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te

beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie *EASO Afghanistan Security Situation Update* van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, *EASO Afghanistan Country Focus* van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de *COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie* van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, *EUAA Afghanistan Security Situation* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de *COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED)* per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de *EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments* van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende

noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEDD registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden.

Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Kapisa actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kapisa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt."

Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het

buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding

zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u voorgelegde documenten werpen geen ander licht op al de voorgaande bevindingen, daar waar deze geen bewijswaarde leveren aan de door u voorgelegde problemen. Los van het feit dat alle voorgelegde stukken louter kopieën betreffen, dient voorts volgende te worden opgemerkt. De kopie van uw taskara bevestigt louter uw persoonsgegevens die vooralsnog niet ter discussie staan. De kopie van uw vaders taskara voegt voorts niets wezenlijks toe aan uw relaas. Dat de in dit document genoemde persoon daadwerkelijk uw vader betreft, blijkt uit niets. Ook als het ten andere zou vaststaan dat deze taskara uw vader toebehoort, quod non, dan nog spreekt dit document zich niet uit over de problemen die u in Afghanistan zou hebben gekend.

De fotokopieën van de foto's van, naar u beweert, uw vader uw broers ondersteunen uw relaas op geen enkele wijze. Opnieuw moet worden opgemerkt dat op geen enkele manier kan worden afgeleid wie deze personen zijn en wat uw band is met hen. Evenmin spreken deze stukken zich uit over de redenen waarom u Afghanistan zou verlaten hebben dan wel er tot op heden niet zou kunnen terugkeren.

Tot slot hebben de fotokopieën van het attest betreffende uw rug en het document van uw ziekenhuisopname in Oostenrijk niets te maken met uw beweegredenen voor uw vlucht uit uw land van herkomst en kunnen bijgevolg geen ander licht werpen op voorgaande beoordeling van uw situatie in uw land van herkomst. Wat tot slot de kopie van een document betreffende uw medische behandeling in, volgens u, Servië betreft, dient allereerst te worden opgemerkt dat u verklaarde in Oostenrijk te zijn behandeld (CGVS, p. 11 en 18). Over een medische behandeling in Servië repte u met geen woord. Hoe dan ook, ook dit document heeft geen uitstaans met uw asielmotieven en wijzigt dan ook niets aan bovenstaande.

Volledigheidshalve kan hier nog volgende aan worden toegevoegd. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Beoordeling

2.1. Algemeen

De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.2. Procedurele noden

Artikel 48/9, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat uit de gegevens van de zaak niet blijkt dat verzoeker bijzondere procedurele noden heeft. Dit wordt door verzoeker ook niet betwist.

2.3. Verzoekschrift en stukken

2.3.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen; van de artikelen 48 tot en met 48/7 van de vreemdelingenwet; van artikel 62 van vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van de bestuurshandelingen; en van de zorgvuldigheidsplicht.

Na een eerste theoretische duiding, zet hij *in concreto* uiteen:

“4.1. Toekenning van de vluchtelingstatus

Verzoeker vreest voor vervolging door de Taliban wegens :

- Persoonlijk problemen met hen ;

- Het behoren tot de sociale groep van “verwesterde Afghansen”, en zijn toegeschreven politieke en religieuze overtuiging (Vrees in verband met “verwestering”).

Deze vrees vallen volledig binnen de werkingssfeer van artikels 48/3 et 48/5 van de Vreemdelingenwet (dit wordt niet betwist door de verwerende partij).

Verzoeker verzoekt derhalve primair om toekenning van de vluchtelingenstatus.

4.1.1. Betreffende het dorp waar de aanvrager beweert te hebben gewoond

Het is belangrijk om te weten dat het Tagab-district en het Gulzar-district beide deel uitmaken van de provincie Kapisa in Afghanistan. Hoewel de namen van de districten verschillen, liggen ze dus in dezelfde provincie. Dit geografische onderscheid is cruciaal om te begrijpen dat de verzoeker zijn verklaringen niet heeft tegengesproken, maar zijn situatie juist heeft verduidelijkt.

Tijdens zijn eerste interview in het Centre de Gestion des demandes de Regularisation et des Statuts (CGVS) legde de eiser uit dat hij alleen in zijn dorp in het Tagab-district was gebleven. Het Tagab-district staat bekend om zijn verschillende dorpen en plaatsen waar mensen hun hele leven kunnen wonen zonder het district zelf te verlaten.

Tijdens het daaropvolgende interview bij de Immigratiedienst (DVZ) vertelde hij echter dat hij van plan was om naar Gulzar te verhuizen. Ook dit is niet in tegenspraak met zijn eerdere verklaringen, aangezien Gulzar ook in de provincie Kapisa ligt.

Het is gebruikelijk dat mensen binnen dezelfde provincie verhuizen om verschillende redenen, zoals werk, studie, huwelijk of om zich bij familieleden te voegen. Het feit dat hij van plan is om naar Gulzar te verhuizen betekent niet dat hij de provincie Kapisa heeft verlaten, maar gewoon dat hij van plan is om binnen dezelfde provincie van woonplaats te veranderen.

Bijgevolg zijn de twee verklaringen met elkaar in overeenstemming en is het belangrijk te erkennen dat de indiener van het verzoek nooit heeft beweerd dat hij de provincie Kapisa heeft verlaten. Het feit dat hij verklaarde van plan te zijn naar Gulzar te verhuizen toont alleen maar aan dat hij bereid is nieuwe mogelijkheden binnen zijn eigen regio van herkomst te overwegen. Kortom, de verklaringen van de verzoeker zijn consistent en er is geen reden om te twijfelen aan de waarheidsgetrouwheid van zijn antwoorden met betrekking tot zijn verblijfplaats in Afghanistan. 4.1.2. Met betrekking tot de herinnering van de eiser aan zijn vertrek uit het dorp Mulakhel in Afghanistan

Het is van essentieel belang te begrijpen dat iemands herinneringen, met name over een gebeurtenis van een aantal jaren geleden, onderhevig kunnen zijn aan vergissingen en verwarring. Toen verzoeker zei dat hij Mulakhel 4 tot 5 jaar geleden had verlaten vanwege problemen met de Taliban, is het mogelijk dat hij verwees naar gebeurtenissen die plaatsvonden tijdens zijn kindertijd of adolescentie.

Het is gebruikelijk dat mensen zich vroegere periodes in hun leven onvolledig of onnauwkeurig herinneren, vooral wanneer deze herinneringen verband houden met moeilijke of traumatische tijden. De politieke en veiligheidssituatie in Afghanistan kan complex en onstabiel zijn, met frequente veranderingen in de territoriale controle door verschillende groepen, waaronder de Taliban en de regering.

Toen verzoeker verklaarde dat het Tagab-district, waar zijn dorp Mulakhel ligt, onder controle van de regering stond, is het mogelijk dat hij verwees naar de huidige situatie of naar een recentere periode waarin de controle over het district daadwerkelijk in andere handen was overgegaan. Het feit dat hij terugdenkt aan zijn jeugd, de tuinen en granaatappelbomen in het gebied, en het feit dat hij zijn vader 's middags vergezelde, suggereert dat hij herinneringen ophaalde aan zijn jeugd in zijn dorp. Deze persoonlijke herinneringen zijn misschien niet direct gerelateerd aan de problemen met de Taliban of de politieke controle over het district in die tijd.

Het is belangrijk rekening te houden met de subjectieve aard van de herinneringen en de waarheidsgetrouwheid van de verklaringen van de verzoeker niet uitsluitend op basis van deze gefragmenteerde herinneringen te beoordelen. Complexe en traumatische gebeurtenissen kunnen wazig worden herinnerd en dit betekent niet noodzakelijk dat de eiser opzettelijk tegenstrijdige informatie heeft gegeven. Asielzoekers kunnen geconfronteerd worden met moeilijke situaties die een invloed kunnen hebben op hun vermogen om zich bepaalde gebeurtenissen nauwkeurig te herinneren, vooral toen ze jong waren.

4.1.3. Wat betreft de tegenstrijdigheden met betrekking tot de tewerkstelling van de eiser en zijn werk in Afghanistan

De verklaring van de persoon voor zijn of haar jonge leeftijd en het gebrek aan gedetailleerde herinneringen is begrijpelijk, want het is gebruikelijk dat herinneringen aan gebeurtenissen uit een verre kindertijd wazig zijn of moeilijk om nauwkeurig te herinneren.

4.1.4. Met betrekking tot de door de Taliban ontvangen brief

De interpretatie van het CGVS is onjuist en subjectief. De Taliban wisten heel goed dat een directe benadering te riskant voor hen was, gezien de waakzaamheid van de lokale autoriteiten en veiligheidstroepen. Een directe infiltratie had hen voortijdig kunnen ontmaskeren en hun cruciale missie in gevaar kunnen brengen. Om onnodig gevaar te vermijden, gaven ze de voorkeur aan een meer discrete en anonieme aanpak, zodat ze zich niet op klaarlichte dag zouden blootgeven.

Een week nadat de bom was ontdekt, verscheen er een raadselachtige brief in de brievenbus van de aanvrager. De brief was expliciet ondertekend met "Taliban" en bevatte dreigementen tegen hem en zijn familie als ze zich zouden blijven bemoeien met Talibanzaken. Deze onthulling was verontrustend en de aanvrager was bang dat hij het doelwit van zo'n geduchte organisatie zou worden.

Geconfronteerd met deze sinistere correspondentie was de aanvrager zich bewust van de onverbiddelijke reputatie van de Taliban. Hij wist dat het een ernstige vergissing zou zijn om dergelijke dreigementen licht op te vatten. Hun vermogen om binnen te sluipen en zonder waarschuwing toe te slaan was goed gedocumenteerd en de aanvrager voelde zich kwetsbaar voor de dreiging die boven hem en zijn gezin hing.

Geconfronteerd met deze verontrustende situatie besloot de aanvrager stappen te ondernemen om de veiligheid van zijn gezin en zichzelf te waarborgen. Hij besloot onmiddellijk zijn vertrek voor te bereiden.

4.1.5. Aangaande de bewijskracht van de documenten ingediend

De verwerende partij is van mening dat de ingediende stukken onvoldoende zijn aangezien blijkt dat alle documenten in Afghanistan illegaal kunnen worden verkregen.

Immers moet worden opgemerkt dat het CGVS de gewoonte heeft alle documenten uit Afghanistan te weigeren, met als argument dat er vanwege de corruptie en de handel in valse documenten in Afghanistan geen waarde aan kan worden gehecht.

Althans hoort de verwerende partij die geen middelen aanvoert om het document niet te weerhouden, deze stukken als begin van bewijs aan te nemen :

« 8.1. La question qui se pose est, en réalité, celle de la force probante qui peut être attachée à certains des documents produits par la partie requérante, dès lors que leur vérification ne paraît pas possible et qu'il n'est pas contesté entre les parties que de tels documents s'obtiennent aisément par la corruption. Le Conseil estime que le constat qu'il existe en Afghanistan un degré élevé de corruption et un commerce de documents de complaisance, dès lors qu'il repose sur une documentation dont la fiabilité n'est pas contestée, justifie qu'il soit fait preuve de circonspection dans la prise en compte des documents provenant de ce pays, même s'il ne peut être conclu de manière automatique à leur caractère frauduleux »

« 11.2.1. Si le Conseil rejoint la partie défenderesse en ce qu'elle souligne, au regard des informations objectives, que « pratiquement toutes les sources évoquent un niveau de corruption très élevé en Afghanistan. Il ressort des informations disponibles que presque tous les documents peuvent être contrefaits et le sont effectivement. Par ailleurs, tous les documents sont frauduleusement confectionnés. Ce constat prévaut tant pour les documents délivrés par les autorités que pour les documents émanant d'autres personnes et institutions que l'Etat. », et qu'il convient donc de les analyser avec prudence, il estime toutefois qu'elle semble faire prévaloir la subjectivité de l'examineur sur la prise en compte des éléments de preuve objectifs, sans procéder à aucun examen de ces pièces. Un tel procédé va à l'encontre de l'obligation générale faite à toute autorité de procéder à un examen minutieux des éléments du dossier afin de pouvoir statuer en connaissance de cause et en tenant compte de tous les éléments du dossier ainsi que de l'obligation plus spécifique découlant de l'article 4, §3, b, de la directive 2011/95/UE, de statuer en tenant

compte des « informations et documents pertinents présentés par le demandeur ». Le Conseil pour sa part relève qu'aucune anomalie n'est relevée par la partie défenderesse sur la convocation.

Le Conseil estime, dès lors, que ces deux documents ne sont pas valablement contestés par la partie défenderesse. En tout état de cause, ils constituent un commencement de preuve des faits de persécution invoqués par le requérant »

(vrije vertaling : De Raad is derhalve van oordeel dat deze twee documenten door verweerder niet rechtsgeldig worden betwist. In elk geval vormen zij prima facie bewijs van de door verzoeker aangevoerde feiten van vervolging).

6.2.8. Il découle de ce qui précède que quoique la force probante à accorder à ces copies de documents reste limitée, elle n'en est pas pour autant inexistante. Le Conseil observe que ces pièces constituent, à tout le moins, un premier indice que les requérants sont de nationalité afghane, originaires du village de « Naseri », situé dans le district de Doshi (ou Dushi), dans la province de Baghlan et ont vécu dans ce village »

(vrije vertaling : Uit het voorgaande volgt dat de bewijskracht van deze kopieën van documenten weliswaar beperkt is, maar niet onbestaande). In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert dienen documenten niet enkel ter staving van de door haar als geloofwaardig aanzien verklaringen bij te staan :

« Ensuite, il constate que la partie défenderesse écarte les lettres de menace et le témoignage d'anciens déposés par le requérant pour trois motifs distincts. Premièrement, elle se réfère à l'absence de crédibilité alléguée des propos du requérant pour les considérer comme « de faux documents ». Deuxièmement, elle explique ne pas connaître « dans quelles circonstances [ces documents] auraient pu être rédigés ». Enfin, elle relève également qu'au vu de ses informations, et à l'aune du fait « qu'il est facile d'obtenir tout types de documents de manière frauduleuse »,

l'authenticité de ces documents ne peut être attestée. À cet égard, le Conseil ne nie pas qu'il existe en Afghanistan un degré élevé de corruption et un commerce de documents de complaisance, dès lors qu'il repose sur une documentation dont la fiabilité n'est pas contestée, ce qui justifie qu'il soit fait preuve de circonspection dans la prise en compte des documents provenant de ce pays.

Cependant, il ne saurait aucunement admettre, sur base de ces mêmes informations objectives, au caractère systématiquement frauduleux de l'ensemble des documents afghans. Également, l'absence présumée de crédibilité des propos du requérant quant à son récit d'asile, quand bien même elle serait établie, ne saurait à elle seule justifier le caractère frauduleux d'un document déposé. Par ailleurs, le Conseil n'aperçoit pas dans quelle mesure l'ignorance des circonstances de rédaction des documents contestés permet de conclure à l'absence de force probante de ces mêmes documents. Dès lors, le Conseil constate, à l'instar de la partie requérante, qu'aucune analyse individuelle et approfondie des documents n'a été réalisée par le Commissariat général. Il ressort de ce constat que ces éléments de preuve ne sont pas valablement écartés par la partie défenderesse et qu'ils constituent au contraire, au vu de leur contenu qui entrent en parfaite adéquation avec les déclarations par ailleurs consistantes du requérant, un commencement de preuve quant à la réalité des déclarations du requérant sur les menaces dont il a été victime en raison de sa profession de policier »

(vrije vertaling : Bijgevolg stelt de Raad, evenals verzoeker, vast dat het Commissariaat-generaal geen individuele en grondige analyse van de documenten heeft verricht. Uit deze vaststelling volgt dat dit bewijs door verweerder niet geldig buiten beschouwing is gelaten en dat het integendeel, gelet op de inhoud ervan, die volkomen in overeenstemming is met verzoekers overigens consistente verklaringen, prima facie bewijs vormt voor de realiteit van verzoekers verklaringen over de bedreigingen waaraan hij wegens zijn werk als politieagent is blootgesteld).

Gelet op deze elementen lijkt het duidelijk dat de grieven van het CGVS ongegrond zijn en derhalve moeten worden verworpen.

De originelen van de twee dreigbrieven waren overgelegd, evenals de envelop waarin deze documenten waren overgebracht. Afgezien van de hierboven besproken algemene overwegingen en elementen betreffende de inhoud van deze brieven, wordt geen concrete kritiek geleverd op deze brieven, die nochtans essentieel zijn en centraal staan in het verhaal van verzoeker. Het PO heeft verzoeker tijdens het persoonlijke onderhoud niet geconfronteerd met het feit dat deze documenten uitsluitend op basis van algemene informatie en zonder een concrete en individuele analyse van elk van deze documenten zouden worden afgewezen. Ten minst moeten deze documenten worden beschouwd als een begin van bewijs. Verweerder is derhalve zijn verplichting tot behoorlijk bestuur niet nagekomen (geen grondig en gedetailleerd onderzoek) en het besluit is onvoldoende gemotiveerd.

4.1.5.1. Aangaande de individuele situatie van verzoeker

De bestreden beslissing is niet genoeg rekening gehouden met de individuele situatie van verzoeker, zoals voorgeschreven door artikel 48/6, § 5, van de wet van 15 december 1980:

- Verzoeker heeft zijn hele leven in een klein dorp geleefd (gehoorverslag CGVS, p. 6) . Dit heeft een invloed op hem;

- Verzoeker is ging slechts naar de derde klas (gehoorverslag CGVS, p. 5). Hij kan niet lezen of schrijven (gehoorverslag CGVS, p. 9) ;

- Verzoeker was jong op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan (hij was 16-17 jaar oud toen hij vertrok, volgens hem, en 17-19 jaar volgens de Belgische staat);

- Zijn familie woont nog steeds in hetzelfde dorp (gehoorverslag CGVS, p. 8), en ze hebben veel problemen vanwege de Taliban (gehoorverslag CGVS, p. 16). Dit is van groot belang voor verzoeker.

In het licht van dit profiel kon niet hetzelfde spontane, gestructureerde en gedetailleerde relaas worden verwacht als dat van iemand die beter opgeleid en serener was. De beoordeling van de geloofwaardigheid van de verzoeker had dus minder zwaar moeten worden aangerekend, hetgeen in casu niet het geval lijkt te zijn. In ieder geval, moet het vastgesteld worden dat verzoeker precieze verhaal heeft doorgegeven en dat de beoordeling van het CGVS te streng is. De beoordeling richt zich op de geloofwaardigheid van de problemen die hij met de Taliban heeft gekregen. Aldus heeft het CGVS een veel te strenge en subjectieve beoordeling gemaakt, door strenge eisen te stellen zonder rekening te houden met verzoekers bijzonder kwetsbare profiel. Dit geldt voor de verschillende verwijten van de verwerende partij.

4.1.2.2 Wat betreft het voordeel van de twijfel

Indien Uw Raad zou beslissen dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij, past het te vermelden dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties meer bepaald het principe van het voordeel van de twijfel, als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt;

Zowel de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen als Uw Raad hebben reeds herhaaldelijk verduidelijkt dat zelfs wanneer de verklaringen van een verzoeker niet volstaan om alle opgemerkte incoherenties weg te nemen (Zie met name VBC Vdd. 16 november 2009, RvV 28 januari 2009, nr. 22.144 en RvV 2 oktober 2008, nr. 16.891):

"sous réserve de l'application éventuelle d'une clause d'exclusion, la question à trancher au stade de l'examen de l'éligibilité au statut de réfugié se résume en définitive à savoir si le demandeur a ou non des raisons de craindre d'être persécuté du fait de l'un des motifs visés par la Convention de Genève ; que si l'examen de crédibilité auquel il est habituellement procédé constitue, en règle, une étape nécessaire pour répondre à cette question, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même ; que dans le cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou sur la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance nonobstant ce doute, par les éléments de la causes qui sont, par ailleurs tenus pour certains."

Vrije vertaling:

"Behoudens de eventuele toepassing van een uitsluitingsclausule, komt de vraag waarover in het stadium van het onderzoek of iemand in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus uiteindelijk neer op de vraag of de asielzoeker al dan niet een gegronde vrees heeft voor vervolging op een van de in het Verdrag van Genève genoemde gronden; hoewel het onderzoek naar de geloofwaardigheid, dat gewoonlijk wordt verricht, in de regel een noodzakelijke stap is voor de beantwoording van deze vraag, mag deze stap de vraag zelf niet verdoezelen; dat in geval van twijfel over de realiteit van bepaalde feiten of over de oprechtheid van de verzoeker, de vaststelling van deze twijfel niet afdoet aan de uiteindelijke vraag of er sprake is van vrees voor vervolging die, ondanks deze twijfel, voldoende kan worden aangetoond aan de hand van de elementen van de zaak die bovendien als vaststaand worden beschouwd. »

Inderdaad, "Il est possible qu'après que le demandeur se sera sincèrement efforcé d'établir l'exactitude des faits qu'il rapporte, certaines de ses affirmations ne soient pas prouvées à l'évidence.... un réfugié peut difficilement "prouver" tous les éléments de son cas et si c'était là une condition absolue, la plupart des réfugiés ne seraient pas reconnus comme tels. Il est donc souvent nécessaire de donner au demandeur le bénéfice du doute." (Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee

Vrije vertaling:

« Het is mogelijk dat, nadat de asielzoeker een oprechte inspanning heeft geleverd om de juistheid van de feiten die hij of zij meldt, sommige beweringen niet onomstotelijk kunnen worden bewezen.... een vluchteling kan moeilijk alle elementen van zijn of haar zaak "bewijzen", en als dit een absolute vereiste zou zijn, zouden de meeste vluchtelingen niet als zodanig worden erkend.

Daarom moet de aanvrager vaak het voordeel van de twijfel krijgen. » (Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees);

Uw Raad heeft trouwens reeds de mogelijkheid gehad naar dit principe te verwijzen om te besluiten tot de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekende partij (zie titel van voorbeeld: RvV, n° 28 972 dd. 23 juni 2009; RvV, n° 18.937 dd. 20 november 2008, RvV n° 27.489 dd. 19 mei 2009.)

4.1.2.3 Vrees in verband met "verwestering"

Verzoeker vreest als 'verwesterd beschouwd kunnen worden' omdat hij Afghanistan sinds ongeveer twee jaar - bij de instelling van dit beroep - heeft verlaten. Het Nansen-verslag van oktober 2021 biedt in dit verband waardevolle inzichten.

We wijzen er eerst op dat vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet toekomstgericht beoordeeld moet worden. Hoewel vervolging ondergaan in het verleden een vermoeden van toekomstige vervolging doet ontstaan in toepassing van artikel 48/7 Vreemdelingenwet, is het er geen vereiste voor. De bewijsstandaard

is die van de redelijke waarschijnlijkheid, waarbij de vrees van de verzoekers als gegrond wordt beschouwd indien:

“he can establish, to a reasonable degree, that his continued stay in his country has become intolerable...”

Bovendien zal de vervolging niet beperkt zijn tot specifieke daden, maar in het algemeen een samenloop zijn van verschillende elementen. Dit is voldoende om de drempel van vervolging te bereiken:

“In addition, an applicant may have been subjected to various measures not in themselves amounting to persecution (e.g. discrimination in different forms), in some cases combined with other adverse factors (e.g. general atmosphere of insecurity in the country of origin). In such situations, the various elements involved may, if taken together, produce an effect on the mind of the applicant that can reasonably justify a claim to well-founded fear of persecution on “cumulative grounds” Severe discrimination or the cumulative effect of various measures not in themselves alone amounting to persecution, as well as their combination with other adverse factors, can give rise to a wellfounded fear of persecution or, otherwise said: make life in the country of origin so insecure from many perspectives for the individual concerned, that the only way out of this predicament is to leave the country of origin.”

Uit bovenstaand onderzoek mag blijken dat verzoeker zich in een erg kwetsbare positie bevindt. Hieronder zal worden uiteengezet dat verzoeker een specifiek risico op vervolging loopt omwille van gepercipieerde verwestering.

De impact van een langdurig verblijf in het buitenland op Afghaanse onderdanen is erg groot. Enerzijds lopen ze bij terugkeer het risico intern ontheemd te worden, anderzijds lopen ze een groot risico omwille van de terugkeer zichzelf.

1.1.2.1. Daden van vervolging

Daden van vervolging tegen verzoeker kunnen uitgaan van verschillende actoren. Ten eerste loopt verzoeker bij terugkeer uit het Westen het risico slachtoffer te worden van daden van lichamelijk geweld en/of onevenredige of discriminerende vervolging vanwege Anti-Government Elements (AGE's) (artikel 48/3, §2, lid 2, a) en c) Vw.). Hij loopt immers het risico bedreigd, gefolterd, afgeperst, ontvoerd of vermoord te worden door AGEs op grond van het vermoeden dat hij westerse waarden geïnternaliseerd heeft of 'vreemdeling' of spion geworden is.⁸ Deze daden van vervolging houden potentieel schendingen in van het fundamentele recht op leven en verbod op foltering en onmenselijke en vernederende behandeling zoals neergelegd in artikel 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens⁹ (artikel 48/3, §2, a) Vw.). Zo erkennen de UNHCR guidelines terugkerende Afghanen die gezien worden als 'verwesterd' als een risicogroep met een verhoogd risico om slachtoffer te worden van daden van vervolging.¹⁰ Het EASO-rapport "Afghan nationals perceived as 'Westernised'" verwijst naar een tussenkomst van Friederike Stahlmann, een sociale wetenschapper en een Afghaanse experte uit Duitsland, die verklaarde in een advies voor een Duitse rechtbank dat :

“All returnees from Europe are suspected that they have adapted themselves to the [informal translation] 'European culture and lifestyle' while abroad.”¹¹ “Westernised Afghans are in Dari called 'qarb-zadeh' and the reasons to be seen as qarb-zadeh could include personal expressions that cannot be spontaneously suppressed such as posture and gesture. The returnees then could be seen as having become less religious in the West and in order to avoid this accusation they have to demonstrate their faith in a 'particularly convincing' way in their daily lives.”

“The expected misconduct also includes extramarital relationships, consumption of pork, alcohol and drugs, as well as all possible forms of apostasy - from neglecting religious duties such as regular prayer, through various forms of blasphemy, to conversion to Christianity or atheism. Asylum seekers in particular are suspected of having converted because there is an increasingly widespread rumor in Afghanistan that European countries allegedly only grant protection to Christians.”

Verschillende rapporten wijzen op het verhoogde risico op vervolging door de Taliban omwille van gepercipieerde verwestering.¹³ Er zijn heel wat voorbeelden van incidenten waarbij de Taliban terugkeerders heeft gearresteerd of vermoord.

Het EASO-rapport "Afghan nationals perceived as 'Westernised'" verwijst bijvoorbeeld naar twee terugkeerders uit Australië die werden vermoord door de Taliban omwille van hun verblijf in een ongelovig land.¹⁴ F. Stahlmann (2019) heeft het dan weer over twee Afghanen die terugkeerden vanuit Duitsland en die werden gearresteerd en later mishandeld omdat ze ervan verdacht werden te werken voor 'de ongelovigen'.¹⁵ Ook het rapport van de Refugee Support Network heeft het bijvoorbeeld over een jonge terugkeerder uit Noorwegen die werd onthoofd door de Taliban omdat hij internationale papieren en een bankkaart bij zich had.¹⁶ Het rapport haalt nog verschillende andere incidenten aan van jongeren die geïnterviewd werden door de Taliban omwille van hun terugkeer uit het Westen:

“In one case, a young returnee was held up at gunpoint by someone who said, “we know you have come back from UK” (R06, ILD), a second knew of a “guy [who] had returned from UK voluntarily and [who] was kidnapped in our area” (R13, IAR), while a third was warned by relatives not to return to his home province because his “life would be in danger if the militant extremist find out I have been to UK and have returned back. They don't know what deportation means! They would kill me on the spot calling me infidel and spy” (R25, ILD). A fourth young person told of the abduction by the Taliban of an older returnee interpreter working with ISAF, and a fifth of the killing of another older returnee affiliated with the ANA. Two examples were given of former unaccompanied minors being killed for having spent time in a European country. In one case, a

returnee told of his anxiety after: “[A] boy who was also deported from UK was killed in our area. He had newly arrived from UK and was living peacefully with his family until people found out about him, though he did not have any enemy at that time. But he was badly targeted standing in front of a mosque in the village he was living. I participated in his funeral and Fatiha.” (R14, ILD)”¹⁷

Ook een rapport van Asyls bevestigt dat er een verhoogd risico is voor ‘verwesterde’ Afghanen op vervolging door AGEs.¹⁸ Het rapport stelt dat ‘verwesterde’ Afghanen opvallen na terugkeer, wat het risico op vervolging vergroot. Dit is in het bijzonder het geval voor jongeren in hun tienerjaren, die door hun jonge leeftijd erg beïnvloedbaar zijn. Een geïnterviewde 15-jarige jongen die terugkeerde naar Kabul getuigde bijvoorbeeld dat er al twee keer een poging werd ondernomen om hem te ontvoeren.²⁰ Bovendien lopen terugkeerders uit Europa ook het risico slachtoffer te worden van afpersing en ontvoering door de Taliban omdat er vermoed wordt dat ze rijkdom hebben verworven in het Westen.²¹ F. Stahlmann (2018) heeft het over een ‘verhoogd risico op afpersing en ontvoering’.²² Volgens de VN-Veiligheidsraad is afpersing en ontvoering de derde grootste bron van inkomsten van de Taliban.²³ Hierbij zijn terugkeerders een bijzondere risicogroep omdat ze verondersteld worden rijkdom te hebben verworven in Europa.²⁴ Het risico op vervolging door de Taliban is bovendien groter voor jonge mannen en in rurale gebieden en wordt groter naarmate men verder buiten Afghanistan is geweest.²⁵ Catherine Gladwell, gespecialiseerd in werken met jonge vluchtelingen, zegt hierover het volgende: “Some [of those returned] were mugged due to a perception that returning from Europe must mean returning with money. One boy was kidnapped and held to ransom until his family sold additional land to finance his release.”

In een verklaring op 31 augustus 2021 aan de Oostenrijkse krant Kronen Zeitung heeft Zabihullah Mujahid, een van de belangrijkste stemmen van de Taliban in Kaboel het volgende verklaard: “Il a déclaré que les Afghans déboutés du droit d’asile en Europe et expulsés vers l’Afghanistan seraient traduits en justice.”²⁷ Naast het risico op vervolging door de Taliban, lopen terugkerende Afghanen het risico slachtoffer te worden van daden van geweld vanwege hun gemeenschap (art. 48/3, §2, lid 2, a) Vw.).²⁸ Zo stelt het rapport van Asyls dat terugkeerders uit Europa gemakkelijk worden herkend en dat elke verandering, zoals bijvoorbeeld spreken met een accent, afwijzing door de gemeenschap tot gevolg kan hebben.²⁹ Een studie van het Mixed Migration Centre (MMC) van januari 2019 zegt dat: “[returnees] may be disproportionately targeted in intercommunal violence and robbery because of a lack of local connections. [...] there is evidence that deportees are viewed negatively in their communities and there is stigma around those who migrated irregularly”.³⁰ Uit het EASO-rapport (2017) blijkt dat in de meeste gevallen, wanneer een jongeman terugkeert uit Europa, de buurt naar hem zal komen en met hem gedurende meerdere dagen thee zal drinken. Buren kijken in feite toe om te zien hoe deze persoon is veranderd. Bovendien legt het rapport uit dat het in Afghanistan erg moeilijk is om zich te verdedigen tegen al dan niet valse beschuldigingen dat men een spion is, een losse moraal heeft of men geen goede moslim meer is. Er wordt verder uitdrukkelijk gesteld dat het uiten van bepaalde meningen omtrent de Islam of gender, als uitdagend beschouwd kunnen worden waardoor jongeren die langere tijd in Europa hebben doorgebracht in gevaar kunnen komen.³¹ Verschillende voorbeelden bevestigen dat de vrees voor geweld door de gemeenschap na terugkeer uit het westen gegrond is. Zo vermeldt F. Stahlmann (2019) bijvoorbeeld een incident waarbij een terugkeerder fysiek werd aangevallen door zijn vader en buren.³² Dezelfde studie heeft het over zes andere terugkeerders die berichtten over in totaal acht voorvallen waarbij ze op straat, in de moskee of bij het zoeken naar werk door vreemden als ‘verraders’ of ‘ongelovigen’ bedreigd, opgejaagd of aangevallen werden. ³³

a) Gronden van vervolging

Gepercipieerde en daadwerkelijk verwesterde Afghanen zoals verzoeker lopen bij terugkeer een risico op vervolging, zowel op grond van een hen toegeschreven politieke overtuiging en religie (artikel 48/3, §4, b) en e) en §5 Vw.) als omwille van het behoren tot de specifieke sociale groep van ‘verwesterde’ Afghanen (artikel 48/3, §4, d) Vw.).

b) Toegeschreven politieke overtuiging en religie

De vervolgingsgronden omtrent de toegeschreven godsdienstige en politieke overtuiging handelen over kenmerken die fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker, waarvan niet mag worden gevraagd dat hij dit opgeeft. Het Hof van Justitie bepaalt dat de bescherming die onder het Unierecht wordt geboden op basis van de vervolgingsgrond godsdienstige overtuiging, slechts gedrag omvat dat betrokkene noodzakelijk voor zichzelf acht.³⁴ Voor de vervolgingsgrond toegeschreven politieke overtuiging is vereist dat het verwesterde gedrag op een politieke overtuiging is gebaseerd en bijzonder belangrijk is voor de betrokkene om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, waarbij niet van de betrokkene mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Uit de bewoordingen van de Vreemdelingenwet volgt dat zij een ruime interpretatie van het begrip politieke overtuiging voorstaat.³⁵ Artikel 48/3, §4, e) Vw omschrijft de nexus politieke overtuiging als volgt: “het begrip “politieke overtuiging” houdt onder meer in dat de betrokkene een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met de in artikel 48/5 genoemde actoren van vervolging en hun beleid of methoden, ongeacht of de verzoeker zich in zijn handelen door deze opvatting, gedachte of mening heeft laten leiden.”

Bovendien moet de persoon in kwestie niet effectief deze overtuiging toegedaan zijn, het is voldoende dat deze hem toegeschreven wordt door de actor van vervolging in toepassing van artikel 48/3, §5 Vw: “Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in

werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven.” Specifiek met betrekking tot Afghanistan heeft de RvV in een arrest van 30 oktober 2019 een correcte toepassing van de feiten gemaakt in geval van gepercipieerde verwestering. Zo bepaalt het Hof dat, voor het verkrijgen van internationale bescherming:

“Het moet gaan om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.”³⁶

“Het feit dat de verzoekende partij heeft verklaard nog een moslim te zijn, doet geen afbreuk aan het feit dat hij door de Afghaanse gemeenschap en meer in het bijzonder de Taliban wel degelijk zou kunnen beschouwd worden als een afvallige.”³⁷

De Raad besluit:

“Uit de voorgelegde landeninformatie blijkt dat in Afghanistan (een toegeschreven) verwestering een risicoprofiel kan zijn. ... Het voormelde risico op foltering of moord omdat men zich niet wil conformeren of omdat men geacht wordt zich niet langer te willen conformeren, is een ondraaglijke inmenging in iemands identiteit of een onevenredige bestraffing.”

Daarnaast bepaalt de UNHCR guidelines (2004) dat een religieuze code wel degelijk vervolging kan uitmaken, niet enkel als het wordt afgedwongen ten aanzien van nietaanhangers, maar eveneens wanneer het wordt toegepast op individuen van hetzelfde geloof.³⁹ De UNHCR guidelines (2018) specificeren verder dat men niet effectief bekeerd dient te zijn tot een andere religie, alvorens beschouwd te kunnen worden als iemand die waarden en/of uiterlijkheden heeft aangenomen die geassocieerd worden met Westerse landen en dat hen hierdoor een steun aan de regering en internationale gemeenschap wordt toegedicht.

Ten eerste tonen verschillende bronnen aan dat Afghanen die terugkeren uit het Westen door de Taliban worden gezien als ongelovigen of afvalligen, spionnen en verraders.⁴¹ Er wordt hen dus een gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van religie toegeschreven, hetgeen volgens artikel 48/3, §5 Vw. volstaat voor een gegronde vrees voor vervolging.

Volgens F. Stahlmann (2019) zijn mensen die bij de ‘ongelovige bezetters’ bescherming vragen in de ogen van de Taliban overgelopen naar de andere kant en worden zij beschouwd als ‘kafirs’.⁴² De studie verwijst onder andere naar twee gevallen waar in dreigbrieven verwezen werd naar de landen in Europa waar de terugkeerders asiel hadden aangevraagd.⁴³ Terugkeerders zijn in contact geweest met de vijand, waardoor emigratie naar Europa door de Taliban wordt gezien als een daad van politieke oppositie. Dit brengt hen in “deadly danger”.⁴⁴ Een van de geïnterviewde kinderen in het onderzoek van de Refugee Support Network zei bijvoorbeeld het volgende:

“If you have lived in Europe, you are not considered an Afghan. You are not a Muslim anymore. You are an infidel (kafir) and you have to be killed”.

In een recente video bevestigde de Taliban hun positie tegenover Westerse ideologieën door te zeggen dat “the Deviants are those who are trained in the poisonous deviant beliefs of atheism, communism, secularism, democracy and other satanic western and disbelieving ideologies in order to mislead the Muslims with their deviant ideologies”.⁴⁶ In haar arrest van 12 oktober 2022⁴⁷ kent de RvV de vluchtelingenstatus toe aan omdat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker wordt blootgesteld aan vervolging op grond van een toegeschreven politieke overtuiging. De RvV bepaalt het volgende: “

4.3.13. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat en gelet op het profiel van de verzoekende partij, de verschillende stukken die werden voorgelegd en de verwijzing naar landeninformatie, is de Raad van oordeel dat in hoofde van de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke overtuiging in geval van terugkeer naar haar land van herkomst in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor haar in haar land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden is daar in casu de taliban de actor van vervolging is en het hele Afghaanse grondgebied in handen heeft”.

Betrokkene toonde in dit geval aan dat er in haar hoofde sprake is van ‘verwesterd’ gedrag dat op een politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor haar om haar identiteit of morele integriteit te behouden. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat zij het geheel van deze elementen op een duurzame wijze verborgen houdt bij een terugkeer. De Raad stelt dan ook vast dat de vrees voor vervolging omwille van een (toegedichte) politieke overtuiging in geval van terugkeer gegrond is. De Raad bevestigde ook dat er geen redelijke bescherming voorhanden is in het land van herkomst.

Ook in het arrest van 13 oktober 2022⁴⁸ oordeelde de RvV dat er een vrees voor vervolging was vanwege de vermeende politieke overtuiging, waarna verzoeker de vluchtelingenstatus verkreeg. De RvV bepaalde meer specifiek: “Verzoeker heeft dus op jonge leeftijd Afghanistan verlaten. Nu hij geen ouders meer heeft (gehoorverslag CGVS, p. 3) blijkt volgens zijn verklaringen zijn netwerk aldaar beperkt te zijn en enkel te bestaan uit een oom die hem heeft geholpen om Afghanistan te verlaten en ook een tante met wie hij nog regelmatig contact heeft (gehoorverslag CGVS, p. 3 en 4). Verzoeker verblijft sinds 2020 in Europa. Hij neemt heden actief deel aan de Belgische samenleving, zoals blijkt uit zijn werk in een vleesverwerkend bedrijf waar ook varkensvlees wordt verwerkt. Gezien de zeer traditionele interpretatie van de geloofsleer door de taliban en ISKP is het niet onredelijk te besluiten dat er wordt van uitgegaan dat verzoeker niet langer conform de islamitische geloofsleer handelt, zeker gelet op zijn etnie. De Raad herinnert eraan dat de Hazara in Afghanistan reeds worden gezien als verwesterd, minstens het westen meer genegen.

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van verzoeker een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie.

De Raad besluit dat het geheel van verzoekers individuele omstandigheden, cumulatief beoordeeld, gezien in relatie met elkaar, alsook afgewogen in het licht van huidige precare situatie van de Hazara en de sjiiitische moslims in Afghanistan, in casu voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aan te nemen. Gelet op zijn Hazara-origine en geloofsstrekking als ismailiet alsook een vermeende verwestering kan in dit geval een verband worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een (toegedichte) politieke of godsdienstige overtuiging”.

Verwestering is per definitie een gegeven dat zich pas afspeelt na het vertrek, dus kunnen er nog geen eerdere vrees of negatieve ervaringen aan gekoppeld worden. Uiteindelijk, in arrest 279.937 van 10.11.2022 heeft Uw Raad beoordeeld :

“Afghanen dit uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij weliswaar met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. (...)

5.1.12. Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor de verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten haar individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landinformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen”.

In dit arrest wordt de aanvrager van internationale bescherming erkend als vluchteling wegens deze vrees voor verwestering.

“5.1.15. Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar – Afghanistan zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan. De Raad wijst vooral op de volgende elementen eigen aan verzoeker (i) het feit dat hij reeds jaren geleden op vrij jonge leeftijd als minderjarige Afghanistan heeft verlaten voor Europa, (ii) zijn jarenlange verblijf en integratie hier in de Belgische samenleving, (iii) het gegeven dat verzoeker zich verregaand heeft geëngageerd in de jeugdwerkingssector, wetende dat hij hiermee het opgelegde genderverwachtingspatroon doorbreekt; (iv) het risico dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap daar hij lang genoeg uit het land is geweest om te ‘verwesteren’ of minstens als ‘verwesterd beschouwd te worden’ en er ook redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij niet meer voldoende vertrouwen is met de plaatselijke gebruiken en normen.”

Verzoeker toont in het volgende punt aan hoe zij door deze vrees concreet en persoonlijk wordt geraakt.

1.1.2.1.1. Behoren tot een specifieke sociale groep

Ten tweede is de groep van jonge ‘verwesterde’ Afghanen op zich een specifieke sociale groep die een grond vormt tot vervolging, zowel door de Taliban als door de Afghaanse autoriteiten en binnen de gemeenschap (artikel 48/3, §4, d) Vw.).

Een groep vormt onder meer een specifieke sociale groep indien leden van die groep een kenmerk delen dat voor de identiteit of morele integriteit dermate fundamenteel is dat niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en de groep bovendien in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (artikel 48/3, §4, d) Vw.).

Eenzijds zorgt de gepercipieerde verwestering er duidelijk voor dat men na terugkeer als afwijkend wordt beschouwd in de directe omgeving (zie ook infra). Anderzijds interneren jonge Afghanen door een jarenlang verblijf in het Westen bepaalde Westerse waarden en gewoonten die fundamenteel zijn voor hun identiteit. Asylos beschouwt verwesterde Afghanen dan ook als ‘targeted groups’ door de Taliban⁴⁹

. Het rapport van Asylos zegt hierover het volgende:

“These young men who have spent time abroad have changed. Their cultural, religious and traditional compass has been altered at an age where one is flexible and resilient, making it a challenge for them to fit into existing societal structures. Some have learned another language or have adopted another religion; they have changed the way they dress or behave in society. They might have begun drinking alcohol. It is a real challenge for them to shed that skin and go back to the traditional ways. For example, when abroad, these young men had to make decisions by themselves on a daily basis, and without having the possibility to rely on a religious authority or the local jirga to provide guidance. They have become more individualist and empowered. The younger they are, the most difficult it is for them to re-integrate: a young Afghan male who arrived at 12 or 15 years old in the West usually attends school, makes friends, go out and grow up to be westernized. A return to Afghanistan is then a shock. Society doesn’t look kindly on those young men and refuse association with them: this means that it is very difficult for these young men to find wives, for example.”

Omdat ze opvallen, lopen terugkeerders uit Europa eerst en vooral het risico geïsoleerd te worden door de Taliban.

In de studie van F. Stahlmann (2019) wordt gesteld dat het loutere feit dat iemand in Europa is geweest voldoende is om door deze beweging geïsoleerd te worden.

Zo kwam de RvV in het arrest van 29 april 2020 tot de conclusie dat de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan in de zin van artikel 48, 3 Vw. Deze angst is zowel

geworteld in zijn etnische als religieuze achtergrond, hij is met name een Hazara moslim met sjjiitische overtuiging, evenals in zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep, die van 'verwesterde' Aghaanse jongeren.

Ook zorgt het behoren tot de specifieke sociale groep van jonge 'verwesterde' Afghanen voor een risico op vervolging binnen de gemeenschap. Afghaanse terugkeerders kunnen verstoot worden door hun gemeenschap. Hier zijn verschillende redenen voor. Eerst en vooral worden terugkeerders vaak gezien als 'besmet' door Westerse waarden, normen en gewoonten omwille van hun verblijf in het buitenland. Schuster en Majidi, experts in terugkeermigratie, hebben het in hun artikel "What happens post-deportation? The experience of deported Afghans" over terugkeerders uit Europa naar Afghanistan en het stigma van 'besmetting' dat hiermee gepaard gaat:

"Life in the West is sometimes seen by community members as having 'contaminated' the teenagers and young adults who left for the UK at a young age and returned with visible and invisible signs of their cultural change (clothing, behaviour, accent etc.). Life in the UK is perceived as having had a negative impact on their development. In the case of one young man interviewed in 2009 and again in 2011, from Paghman district in Kabul province, his return home led to clashes arising from his changed perspectives: 'They all bother me because I went to the UK. They say I lost my culture, became a kafir ... all sorts of insults. Another deportee – Habib – returned and was killed in our village last year. I left because I no longer felt safe. But now I have no employment, no stable income, no skills, no future and no family by my side.' (Najib, 22)⁵³

Naast het feit dat 'verwesterde' terugkeerders binnen de gemeenschap worden gezien als 'besmet', bestaat er ook een 'stigma of failure'. Dit wordt besproken door Schuster en Majidi in hun artikel "Deportation Stigma and Re-migration". Migratie naar Europa schept verwachtingen, aangezien Europa wordt gezien als een bestemming die veel kansen biedt. Als een migrant terugkeert, wordt dit in de gemeenschap dus vaak gezien als een bewijs van criminaliteit of luiheid en wordt de terugkeerder beschouwd als een mislukking.⁵⁴ Zelfs binnen zijn familie kan de terugkeerder slachtoffer worden van dit 'stigma of failure', bijvoorbeeld omdat de familie veel geld heeft betaald voor de reis naar Europa.⁵⁵ Het beschikken over sociale en familiale netwerken is echter essentieel om te overleven in de Afghaanse samenleving.

Ook Emily Bowerman heeft het in een artikel voor de Forced Migration Review over het feit dat terugkeer wordt gezien als een mislukking of wordt geassocieerd met criminaliteit:

*"Throughout the research, it was clear that many of the young people wanted to hide the fact that they had been in the UK because, for example, return was seen as a failure or associated with criminality and for their perceived westernization which in turn affected their ability to secure work and housing and to reconnect with family."*⁵⁷

Uit onderzoek van de wetenschappers Ceri Oeppen en Nassim Majidi uit 2015 naar vrijwillig teruggekeerde Afghanen uit Europa blijkt dat re-integratie een langdurig en complex proces is dat praktische en sociaal-culturele elementen omvat, en afhankelijk is van lokale sociale netwerken en sociaal kapitaal. Ook in Van Houte's gepubliceerde studie uit 2016 bleek dat terugkerende Afghanen met een zwakkere maatschappelijke 'inbedding' meer kans hadden om zich onbeschermd te voelen tegen algemeen geweld, en afhankelijk te worden van familie.⁵⁸

Ook het EASO-rapport (2017) bepaalt hierover het volgende:

"However, according to other sources, after a failed migration, some returned Afghans whose families invested in their journey reportedly see them as a failure and they face familial stigma or pressure for this (991). An Afghan programme officer who has worked with returnees for several international NGOs and frequently returns to the country (992), said that Afghans who go to Europe are thought to have 'everything' there, and when they return to Afghanistan, others have a difficult time understanding why someone would come back. As a result, Afghans who are returned or sent back are suspected of having done something wrong like being involved with criminality, or, being flawed in some way that lead them to be sent back or returned. Some sources report Afghans who are returned feel embarrassed and humiliated by their return and do not seek available IOM assistance as a result."

Doordat jonge 'verwesterde' Afghanen bij terugkeer worden gezien als 'besmet' en als een mislukking, lopen zij het risico slachtoffer te worden van afwijzing en geweld binnen de gemeenschap.

Indien men zich zou afvragen of Afghanen vervolging zouden kunnen vermijden door zich eenvoudig aan deze regels te houden, of met andere woorden "het spel mee te spelen", zou een dergelijke eis in strijd zijn met het beginsel in het vluchtelingenrecht dat vluchtelingen niet gedwongen mogen worden om ontwijkende maatregelen te nemen, zoals discreet zijn over hun seksuele geaardheid, zich onthouden van hun religieuze praktijken of doen alsof zij de regerende partij steunen om vervolging te vermijden.

"Any Afghan who does not genuinely adhere to the Taliban's interpretation of Sharia law will have a good claim to Refugee Convention protection. Those who have lived abroad for a longer period of time or have not recently lived under Taliban rule, for example if they resided in Kabul, may be particularly at risk of being seen to transgress these rules. Indeed, the European Asylum Support Office's Country Guidance report on Afghanistan notes that "Afghans identifying with Western values may also be targeted by insurgent groups, since they can be perceived as un-Islamic" (p. 81). Thus, living under Taliban rule may create a risk of persecution for reasons of religion, likely to fulfil the requirements for refugee status."

Het EASO-verslag (2020) bepaalt dat: "With regard to men, societal attitudes towards 'Westernised' individuals are mixed. Men with 'Western' values or who return from western countries can be regarded with suspicion and may face stigmatisation or rejection."⁶³

Het laatste EASO-rapport bevestigt al deze informatie en het risico dat « verwesterde » Afghanen het doelwit worden van Taliban als zij naar Afghanistan terugkeren: "On 30 August 2021, the Austrian newspaper Kronen Zeitung published an interview with Taliban spokesperson Zabihulla Mujahid. According to Mujahid he thought that many left Afghanistan out of fear due to propaganda, and that the Taliban are not happy that people are leaving Afghanistan although anyone with documents should be entitled to leave. When asked whether Afghan asylum seekers in Germany or Austria with rejected asylum claims and who had possibly also committed crimes would be accepted back into the country, Mujahid replied that they would be accepted if deported, and presented to a court to decide on how to proceed. (...)

According to an Afghan human rights expert, there was a negative narrative on Afghans that had left Afghanistan among Taliban sympathizers and some Taliban segments. According to the source, people who had left were seen as not having any Islamic values or being on the run from things they have done. (...)

Dr. Andrea Chioyenda and Dr. Melissa Kerr Chioyenda, anthropologists at Zayed University, described a similar narrative that people who wants to leave are not 'the right kind of person' and not perceived as 'good Muslims'. However, they separated the tradition of Pashtun men going abroad for periods to work, which is a long tradition, from other Afghans who go away and stay in non-Muslim countries – which is not 'the right way to do it'. They further stated that in rural Pashtun areas a person wanting to leave for Europe or the US would in general be perceived with suspicion, and even persons having Western contacts."

In arrest 270.813 van 31.03.2022 - heeft Uw Raad beoordeeld:

"4.4.4. In de aanvullende nota betoogt de verzoekende partij dat een nieuw gehoor op het CGVS moest hebben plaatsgevonden, zodat zij in de gelegenheid werd gesteld om haar vrees uiteen te zetten, en dit gelet op de gewijzigde omstandigheden in Afghanistan. In dit verband betoogt de verzoekende partij onder meer dat zij sedert 2018 in België verblijft en dat de verwerende partij niet onderzocht heeft of zij bij een eventuele terugkeer riskeert om als verwesterd, als medewerker van de Afghaanse overheid dan wel als afvallige te worden beschouwd. De verzoekende partij citeert uit de EASO COI Afghanistan van januari 2022 en het rapport van Nansen met betrekking tot de beschermingsnood van Hazara's in Afghanistan.

In het EASO COI Afghanistan van januari 2022 wordt ingegaan op de situatie van personen die een verzoek om internationale bescherming in het Westen ingediend hebben en zij die terugkeren vanuit het Westen naar Afghanistan. Daarbij wordt vermeld dat een woordvoerder van de de-factoregering op een vraag van een journalist antwoordde dat terugkeerders uit Oostenrijk tot het Afghaanse grondgebied zullen toegelaten worden, maar dat de zaak daarna aan een rechtbank zal worden voorgelegd om te beslissen hoe verder te gaan. Hierbij was het niet duidelijk of de woordvoerder terugkeerders in het algemeen bedoelde of alleen terugkeerders die in het buitenland misdaden hadden begaan. Verder valt ook te lezen dat volgens een Afghaanse mensenrechtenskundige er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige taliban-segmenten bestaat over personen die Afghanistan verlaten hebben. Afghanen die zijn vertrokken worden gezien als mensen die geen islamitische waarden hebben of op de vlucht zijn voor dingen die zij hebben gedaan. Wel hebben de taliban begrip voor mensen die in het buitenland werken en periodiek terugkeren. De taliban geven zelfs bij voorrang een paspoort aan Afghaanse arbeiders die in het buitenland werken, omdat het een inkomen voor het land betekent. Ook heeft een Afghaanse professor verklaard dat de taliban begrip hebben voor personen die Afghanistan omwille van economische redenen verlaten hebben en daarom in het Westen verblijven (EASO COI Afghanistan januari 2022, p.56).

De verzoekende partij, wiens Afghaanse nationaliteit en herkomst uit Deh Afghanan gelegen in het district van Maidan Shahr, van de Afghaanse provincie Maidan Wardak niet wordt betwist, haalt terecht aan dat haar individuele situatie in het licht van voormelde landeninformatie dient onderzocht te worden. Gelet op voormelde landeninformatie over de situatie van Afghaanse terugkeerders uit het buitenland, wordt verzoekende partij bijgetreden in haar betoog dat haar verzoek om internationale bescherming ook vanuit voormeld oogpunt moet worden bekeken. Er dient zorgvuldig onderzocht te worden of dit element ten gevolge van de gewijzigde Afghaanse context een feit is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt." Dezelfde redenering dient in casu toegepast worden. Verzoeker - die in Europa sinds twee jaar leeft (op de datum waarop het beroep wordt ingesteld) - is duidelijk "verwesterd".

Wat zijn fysieke verschijning betreft, draagt hij nooit traditionele Afghaanse kleding en kleedt hij zich casual, heeft hij geen baard, en draagt zijn haar op een moderne manier. Hij heeft duidelijk een « westerse stijl ».

De verwerende partij verwijt hem dat hij niet heeft aangetoond dat hij niet langer bereid of in staat zou zijn zich te houden aan de wetten, gebruiken en voorschriften in Afghanistan en dat hij zich daar niet zou kunnen vestigen als hij zou terugkeren.

Verzoeker respecteert alle religies in België en leeft samen met mensen van verschillende nationaliteiten en geslacht. Hij is volledig geïntegreerd in de westerse cultuur, wat dus problematisch zal zijn als hij terugkeert. Hij heeft een openbaar Facebook profiel. Zo zou hij gevonden kunnen worden (gehoorverslag CGVS, p. 10). Bovendien heeft de Protection Officer hierover geen verdere vragen gesteld, ondanks de verklaringen van verzoeker.

Wat de niet-zichtbare elementen van zijn verwestering betreft, heeft verzoeker in de loop van de twee jaar die hij in Europa heeft doorgebracht, zijn integratie geperfectioneerd en zich vertrouwd gemaakt met de westerse cultuur en mores.

Volgens de EUAA Country Guidance: Afghanistan (April 2022) :

"The individual assessment of whether there is a reasonable degree of likelihood for the applicant to face persecution should take into account risk impacting circumstances, such as: the behaviour adopted by the applicant, area of origin (e.g. particularly affecting rural areas, local divergence in applying Taliban norms), gender (the risk is higher for women), conservative environment, perception of traditional gender roles by the family, age (it may be difficult for children of certain age to (re-)adjust to Afghanistan's social restrictions), duration of stay in a western country, visibility of the applicant"

Verzoeker komt uit een ruraal en bijzonder conservatief dorp in Baghlan. Het door de verwerende partij aangehaalde rapport over deze regio vermeldt talrijke lekken en burgerslachtoffers. Er blijkt ook dat in de provincie Baghlan (provincie van herkomst van verzoeker) verschillende Afghaanse groepen aanwezig zijn, en dat het een regio is die heel zwaar door het conflict worden getroffen⁶⁵

Hij is al twee jaar in Europa en zijn gedrag en waarden zijn aanzienlijk veranderd. Bovendien is er een risico dat hij onder de aandacht van de Taliban zal komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap daar hij lang genoeg uit het land is geweest om te 'verwestern' of minstens als 'verwesterd beschouwd te worden' en er ook redelijkerwijze zal worden aangenomen dat hij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen.

Hij loopt dus een zeer groot risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 Vw. Dit wordt trouwens door de verwerende partij niet betwist in de bestreden beslissing. De cumulatie van de verschillende vervolgingsgronden leidt ertoe dat hij moet worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 Vw. Indien uw Raad van oordeel zou zijn dat de vrees voor vervolging niet voldoende is aangetoond, dient de beslissing te worden vernietigd teneinde verzoekers verwestering en bijzondere situatie te onderzoeken, hetgeen tijdens zijn persoonlijke onderhoud niet is gebeurd.

4.2. Toekenning van de subsidiaire bescherming

Loutere subsidiaire, vraagt verzoeker dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt herkend in overeenstemming met het artikel 48/4, §2, b) en c) van de wet van 15 december 1980.

Artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet luidt:

"§2. Ernstige schade bestaat uit:

Doodstraf of executie; of,

foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

In het arrest *Diakité* (C-285/12) omschrijft het Hof van Justitie van de Europese Unie de notie "internationaal of binnenlands gewapend conflict" als "een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden". (HvJ, *Diakité*, C-285/12, punt 28).

De regio van herkomst van verzoeker, namelijk de provincie Baghlan, wordt niet in twijfel getrokken door het CGVS.

De verwerende partij is echter van mening dat de verzoeker geen subsidiaire bescherming mag krijgen op grond van artikel 48/4, § 2, sub c, van de wet van 15 december 1980.

De verwerende partij baseert zich op het rapport "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security situation" van 2021 en 2022 om te concluderen dat de verzoeker in Nangarah veilig kan wonen.

De verzoekende partij is van mening dat de verwerende partij een gedeeltelijke of verkeerde lezing van de bovenstaande documenten heeft gedaan, alsook of de beschikbare informatie.

a) Aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan

De verwerende partij baseert zich op verschillende verslagen (EASO, "Country Guidance : Afghanistan" van november 2021; EASO, "Afghanistan: security situation", van juni 2021; EASO, "Afghanistan: security situation update", van september 2021; EASO, "Afghanistan : Country focus van januari 2022; COI Focus, "Afghanistan: Veiligheidssituatie", van 5 mei 2022; EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022; COI focus, "Afghanistan : Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en juni 2022) om te concluderen dat de verzoeker in Afghanistan veilig kan terugkeren.

De verzoekende partij is van mening dat de verwerende partij een gedeeltelijke of verkeerde lezing van de bovenstaande documenten heeft gedaan, alsook of de beschikbare informatie.

De laatste rapporten van de verwerende partij (EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) bevatten geen nieuwe elementen, noch in het besluit, noch met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan en met name in verzoekers regio.

De COI-focus van augustus 2022 aangeeft dat :

“Het doel van dit onderzoek is een stand van zaken op te maken over de veiligheidssituatie in Afghanistan in de eerste maanden van 2022. Het onderzoek richt zich in het bijzonder op de periode tussen 1 januari 2022 en 27 april 2022” (blz. 4).

De COI-focus van mei 2022 zelfs stelt dat het slechts een “beknopte update en aanvulling op het EUAA-rapport. Soms herneemt de COI Focus informatie over de periode van voor januari 2022 wanneer deze relevant is voor een beter begrip van de situatie in de huidige verslagperiode of voor de weergave van trends over een langere termijn” (blz. 4).

Er zij ook op gewezen dat de ACLED-informatie slechts loopt tot maart 2022. Voor wat betreft de informatie de COI-focus van mei 2022 aangeeft dat :

“Op het moment van het onderzoek voor deze COI Focus rapporteren zowel Afghaanse journalisten als internationale correspondenten en internationale instellingen - sommige na een korte stopzetting - over de gebeurtenissen in Afghanistan en blijven diverse experts en analisten de ontwikkelingen in het land opvolgen. Verschillende diensten en organisaties die landeninformatie verzamelen hebben in de voorbije maanden gewezen op de ongelijkheid in mediabelangstelling voor en berichtgeving over verschillende delen van het land. Tegelijk verklaren vertegenwoordigers van VN-instellingen en humanitaire organisaties dat ze toegang hebben tot bepaalde regio's die vroeger ontoegankelijk waren wegens de onveilige situatie” (blz. 4).

Het is ook duidelijk mogelijk dat de informatie waarop de COI-focus zich baseert niet voldoende accuraat is. Dat klaarblijkelijk bovendien enkel vanuit de verslagen van ACLED vertrokken wordt :

“Net als voor de machtsovername in Afghanistan, maakt ook deze COI Focus gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van het ACLED, een Amerikaanse non-profitorganisatie die informatie over conflicten verzamelt, analyseert en in kaart brengt. Ervaren onderzoekers verzamelen de data door gebruik te maken van informatie op basis van een brede waaier van lokale, regionale en internationale nieuwsbronnen en organisaties. Voor Afghanistan zijn dat onder meer Afghan Peace Watch (APW), Amaaj News, Hasht-e Subh, Afghan Islamic Press, Shafaqna, Etilaat e Roz, Pajhwok Afghan News en een aantal geselecteerde en geteste Twitteraccounts” (blz. 5).

De CGVS toegeeft ook dat ACLED zelf stelt dat “ACLED wijst erop dat de verzamelde gegevens in zekere mate de prioriteiten van de verslaggeving door media en organisaties weerspiegelen en dat een onderschatting van het geweld zodoende mogelijk is.” Waarop de CGVS verder dient toe te geven dat : “gelet op de methodologie, codering en invoering van gegevens kunnen de cijfers van ACLED volgens Cedoca slechts beschouwd worden als een schatting en indicatie van de tendensen met betrekking tot geweld in een bepaalde periode” (blz. 5).

Het is vanzelfsprekend niet is omdat de data van ACLED gebruikt worden door verschillende experts dat deze als afdoende kunnen beschouwd worden om een prospectie te maken van de situatie in Afghanistan.

Het overige de COI-focus aangeeft dat zij geen informatie meer ontvangen van UNAMA, omdat deze geen rapporten meer publiceert, doch dat UNAMA de situatie klaarblijkelijk blijft opvolgen, nu de hoge commissaris voor de Mensenrechten van de VN gebruik maakt van data van UNAMA. Ondanks het feit dat de missie van UNAMA verlengd werd met een jaar – en daarvoor dus ook de nodige fondsen ter beschikking gesteld worden – heeft UNAMA, tot op heden géén nieuw verslag uitgebracht over Afghanistan, waardoor de CGVS zich klaarblijkelijk uitsluitend voor wat de bron van informatie betreft baseert op de ACLED gegevens.

Dat het verslag van de Hoge Commissaris gebaseerd is op informatie over de periode van augustus 2021 tot februari 2022 :

“The present report focuses mainly on the period since the Human Rights Council resolution S-31/1 was adopted on 24 August 2021 until the end of February 2022. It provides an overview of the human rights situation in Afghanistan and highlights issues of concern, including violations of the right to life and physical integrity, gender-based discrimination and violence against women and girls, violations of the rights to freedom of opinion and expression, right of peaceful assembly, undue restrictions to freedom of movement, accountability and the administration of justice. Special attention has been paid to issues of economic, social and cultural rights and the situation of women and girls.”

In dit verslag wordt er effectief verwezen naar de cijfers van UNAMA, doch dat gesteld wordt dat het MINIMUM-cijfers betreft : “While there has been a significant reduction in civilian casualties since the seizure of power by the Taliban on 15 August 2021, but the protection of civilians remains a cause for concern. In the period between 15 August 2021 and 15 February 2022, UNAMA/OHCHR documented at least 1153 civilian casualties (at least 397 killed and 756 wounded), including 173 child casualties (55 killed, 118 wounded) and 25 civilian casualties among women (11 killed, 14 wounded).”

Er moet opnieuw worden vastgesteld moet dat de informatie waarop dit verslag zich baseert essentieel de periode voor januari 2022 betreft. De VN-commissaris heeft gesteld dat de informatie waarop UNAMA zich baseert klaarblijkelijk voortkomt uit “UNAMA/OHCHR has established a mechanism of sharing documented cases of human rights violations with the de facto ministry of interior. This is alongside dialogue that aims to establish the facts, with the de facto authorities undertaking investigations and ensuring accountability.”

UNAMA heeft dan ook klaarblijkelijk geen andere rechtstreekse bronnen meer dan de de facto autoriteiten. Het risico van een filtering van het aantal incidenten – en het feit dat een aantal incidenten buiten de rapportering blijft – is dan ook niet ondenkbeeldig. De VN Hoge Commissaris verwijst dat de journalisten en media specifiek gevisieerd worden en meldt in een voetnoot : “Reporters Without Border, Since the Taliban takeover, 40% of Afghan media have closed, 80% of women journalists have lost jobs, available from

<https://rsf.org/en/news/taliban-takeover-40-afghanmedia-have-closed-80-women-journalists-have-lost-their-jobs>".

In een verslag van RSF van augustus 2022 blijkt ook dat "Afghanistan has lost almost 60% of its journalists since the fall of Kabul"⁶⁶. Uit dat verslag blijkt eveneens dat de situatie van de media er op achteruit gegaan is over het jaar 2022. De prospectie is ook niet goed, nu zelfs het respecteren van de wet op de pers van 2015 in Afghanistan de situatie niet zal kunnen keren : "Speaking on condition of anonymity, a Kabul-based journalist working for a national media outlet acknowledged that "recognition of the 2015 press law is a significant advance for journalists in Afghanistan," but said it would not suffice because the situation has deteriorated so much. He added: "Half of the journalists have left the country, most of the media still operating are in a terrible economic situation and will probably go out of business, the pressure on the media and official censorship are stifling, and the situation is even worse in the provinces than in Kabul. More than a law, we need a desire to help the media and to respect press freedom at the highest level of government, above the information and culture ministry"⁶⁷

Zowel het eigen veiligheidsrapport van de CGVS, COI Focus van 5 mei 2022, als de EASO COI van januari 2022, waarop de COI focus voortbouwt, immers aangeven dat het zeer moeilijk is om betrouwbare bronnen te hebben betreffende de situatie in Afghanistan. Het verslag van het EUAA van april 2022 bevestigt dit.

Het EASO rapport dat gefinaliseerd werd op 8 december 2021 en gebaseerd is op bronnen tot 11 november 2021 (p. 8 : In accordance with the EASO COI Report Methodology the content of this report relies on a range of different open-source material, as well as interviews with sources between 8 and 11 November 2021) stelt :

"As the possibilities to cover the situation reduced, reporting on Taliban interactions with the Afghan population was limited, and in many cases tended to be 'anecdotal'. Fake news circulated and social media were frequently used as a source by many reporters. Twitter was, for instance, frequently used as a source to report on Taliban policy which made it difficult to assess whether the statements were official, verify the source, and identify nuances in stated policy changes. In some cases, dubious information was even republished by major newspapers. Similarly, some fake social media accounts akin to established media spread false information as well as fake social media accounts were attributed to former and incumbent government officials. A related issue was journalists reporting from abroad who shared information on claimed atrocities and violations by the Taliban on social media. The possibilities to verify circulating information and track the original or primary sources were limited."

De informatie die thans uit Afghanistan binnen sijpelt zijn ook meer en meer gecensureerd door de de facto machthebbers en dit met name op het vlak van de mensenrechten: "Earlier in the week, Richard Bennett, the UN special rapporteur on the human rights situation in Afghanistan, said he regretted that the verification of rights abuses in Balkhab was hampered by an "information blackout, Internet [cuts,] and denial of access to media and HR monitors."

He said reports of extrajudicial killings, civilian displacement, property destruction, and other rights abuses in Balkhab are "disturbing." Patricia Gossman, the associate Asia director for Human Rights Watch, described as "alarming" reports from Balkhab, where Taliban forces reportedly carried out summary executions of detainees in retaliation for armed resistance. She tweeted that the "Taliban should cease all such collective punishments and other war crimes and hold their forces accountable."

Amnesty International also weighed in on the clashes that first broke out last week as the Taliban deployed forces against Mujahid after parleys ended. The watchdog called on the conflicting parties to respect the "laws of war in all hostilities and avoid harming civilians and civilian objects."

It called on the international community to pay attention to the increasing human rights violations in Afghanistan. "As the de facto authorities in Afghanistan, the Taliban has a primary responsibility to end the attacks against civilians and ensure justice and accountability," Amnesty said in a statement on June 27."

Verzoeker meent dan ook in hoofdorde dat het niet opgaat, gelet op het gebrek aan betrouwbare informatie te stellen dat het wel goed zal gaan. Integendeel ingeval van twijfel dient bescherming hem verleend te worden, of minstens afgewacht dat bijkomend onderzoek dient te gebeuren. Het is dan ook onterecht dat de CGVS verder motiveert als volgt:

"Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven"(bestreden beslissing, p. 4).

De VN Hoge Commissaris stelt integendeel :

“Since 15 August 2021, there has been a significant decline in armed hostilities in Afghanistan with a drastic reduction in civilian casualties. At the same time, the full range of civil, political, economic, social and cultural rights of the people of Afghanistan has regressed. 65. While the Afghan people are at least spared the former intensity of armed conflict, targeted killings and summary executions of former government officials and security force personnel have continued, and civilians continue to be killed in attacks by armed groups”69 .

De CGVS kan evenmin gevolgd worden in haar verdere analyse. De EUAA-verslag van augustus 2022 stelt dat: “In the period between 15 August 2021 and 15 June 2022, UNAMA recorded 2 160 civilian casualties (700 killed and 1 406 injured), including 441 casualties among children (159 killed and 282 injured). The major causes of casualties were ISKP-attributed/claimed IED attacks on non-military targets (mosques, schools, public parks and public transportation) and unexploded ordnance (UXO). UN figures covering a period from mid-August 2021 to the end of 2021 indicated that suicide and non-suicide IEDs accounted for most civilian casualties (more than 850, including nearly 300 fatalities). ERW were recorded as the second largest cause with nearly 100 casualties, most of them children. Armed clashes between the Taliban and ISKP or anti-Taliban resistance groups reportedly caused almost 20 civilian casualties70”. De High Representative/Vice-President Borrell on behalf of the European Commission heeft ook verklaard :

“The situation in Afghanistan cannot be considered safe under the current circumstances. Consequently, the EU-Afghanistan Joint Declaration on Migration Cooperation is not being implemented. Therefore, the EU is not in a position to conduct returns to Afghanistan. The Taliban-appointed caretaker cabinet should ensure the protection of fundamental rights and economic and social development of the country. The main objective of the evacuations has been to ensure the safety of EU nationals and EU local staff and their dependents. It is important to assist evacuated Afghan nationals to rebuild their lives in Europe. Counter-terrorism is among the top political and security priorities for the EU concerning Afghanistan. On 8 October 2021, the Justice and Home Affairs Council welcomed the action plan on Afghanistan presented by the EU Counter-Terrorism Coordinator(1). The assisted safe passage of vulnerable individuals and their protection in EU Member States also includes a thorough security screening. The EU works closely with regional and international partners in view of preventing the threat of terrorism from within Afghanistan, and this matter is another one of the EU’s benchmarks for operational engagement with the Taliban-appointed caretaker cabinet”71

Overwegende dat in de mate dat de informatie over de veiligheidsproblematiek te fragmentarisch is en de situatie van de onafhankelijke bronnen binnen in Afghanistan er duidelijk niet op verbeterde, het niet redelijk is om te spreken van een “sterke daling van het aantal burgerslachtoffers”.

Dat het feit dat UNAMA zelf geen cijfers vrijgeeft bevestigt dat er desbetreffend niet de minste zekerheid is.

Dat er in de Nansen Note 2 – 22 “Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers” van 23 juni 2022 staat dat : “Op 2 maart 2022 kondigde het CGVS aan dat er terug voldoende informatie beschikbaar was over de situatie in Afghanistan en dat het opnieuw voor alle Verzoeken om Internationale Bescherming (hierna VIBs) een beslissing kon nemen. Alhoewel het CGVS erkende dat veel Afghanen in aanmerking zullen komen voor het vluchtelingenstatuut wegens de verslechterde mensenrechtensituatie na de machtsovername van de Taliban, concludeerde het CGVS ook dat de status van subsidiare bescherming niet langer zal worden toegekend omwille van de verbeterde veiligheidssituatie. In maart 2022 nam het CGVS meer dan 700 weigeringsbeslissingen. Op 31 maart 2022 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RvV) echter een niet-ontvankelijkheidsbeslissing van het CGVS van 10 augustus 2021. Naar aanleiding van de vernietiging van de RvV heeft het CGVS de landeninformatie geactualiseerd en het beleid verder op punt gesteld. Eind mei 2022 werd de dossierbehandeling van Afghaanse VIBs volledig hervat door het CGVS.

Bij het opmaken van het nieuwe beleid heeft het CGVS niet volledig het advies gevolgd van de Hoge Commissaris voor Vluchtelingen van de Verenigde Naties (hierna UNHCR).” Dat uit de analyse van Nansen te lezen is :

“Een analyse van de relatieve bewijswaarde van de UNHCR Guidance note van februari 2022 en de EUAA Country Guidance van april 2022 over de beschermingsnoden van Afghaanse verzoekers is bijzonder relevant nu UNHCR, in tegenstelling tot het Europees Asielagentschap, specifiek aangeeft dat er op dit moment niet voldoende informatie beschikbaar is over de situatie in Afghanistan om zorgvuldig negatieve beslissingen te kunnen nemen. Bovendien volgt het CGVS dit specifieke deel van het advies van UNHCR niet en stelt het juist dat er opnieuw voldoende informatie beschikbaar is over de situatie in Afghanistan om zorgvuldig te kunnen beslissen op VIBs.52 De waarde die kan worden toegekend aan de UNHCR Guidance note en de EUAA Country Guidance bepaalt in hoeverre het CGVS deze richtlijnen zal moeten volgen in individuele dossiers. Het bepaalt ook de bewijslast die op het CGVS zal rusten als het in casu zal willen afwijken van deze richtlijnen.

Bij het vaststellen van de bewijswaarde van de UNHCR Guidance note en de EUAA Country Guidance met betrekking tot de beschermingsnoden van Afghaanse asielzoekers zijn de volgende elementen relevant om in overweging te nemen: (1) hoe actueel de informatie is die ten grondslag ligt aan deze specifieke richtlijnen, (2) het risico op potentiële vooringenomenheid ten gevolge van de politieke belangen die de EU lidstaten hebben bij het niet oproepen tot het bevroeden van beslissingen met betrekking tot Afghaanse verzoekers, en (3) de interpretatie van de informatie zelf.”

Dat Nansen concludeerde dat de UNHCR Guidance Note van februari 2022 een significante bewijswaarde heeft, zwaarder dan die van de richtlijnen van het Europese Asielagentschap. Dat het bewijslast van het CGVS bijzonder hoog is om van het advies van UNHCR af te wijken en negatieve beslissingen in Afghaanse dossiers te nemen.

Dat de informatie waarop de COI Focus Afghanistan van CEDOCA van 5 mei 2022 gebaseerd werd is "niet relevant noch up-to-date, accuraat of gebalanceerd genoeg". En dat het CGVS dient in elk individueel dossier de informatie aan te vullen". Dit werd in casu niet gedaan. Verzoekende partij meent dat voor zover de Raad zou menen dat er voldoende bronnen zijn, de positie van het CGVS over het actueel geweldsniveau alsook de aard en de ernst ervan in Afghanistan niet gevolgd kan worden ook op grond van de informatie die beschikbaar is op de verschillende nieuwspagina's op de volgende websites : Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/asia/afghanistan>), Reuters (<https://www.reuters.com/news/archive/afghanistan>), Gadhara (<https://gandhara.rferl.org/afghanistan>). Verzoekende partij meent dat in tegenstelling tot de analyse van de CGVS recente informatie aantoont dat de veiligheidssituatie helemaal niet goed is in Afghanistan en dat een gewone burger riskeert slachtoffer te worden van het geweld, op de markt, in de moskee, op school, op de bus, enz. Dat de aard van de incidenten niet toelaat te stellen dat enkel Taliban gevisieerd worden, nu duidelijk ook de gewone man, vrouw en kind in de straat onder de slachtoffers vallen. Dat er dan ook minstens aanleiding is verzoeker subsidiaire bescherming te verlenen op deze grond.

2. Over de situatie in Kapisa

In dit verband merken wij op dat verweerder zijn beoordeling niet heeft gebaseerd op enige objectieve informatie over de situatie in Kapisa, zo die al in het administratieve dossier is vervat. Om dit te verhelpen, wenst de aanvrager de volgende informatie onder de aandacht van uw Raad te brengen:

Le district d'Alasay, en Kapisa, est tombé aux mains des talibans. Tagab le serait aussi... Les talibans se sont emparés, mercredi, de quatre nouveaux districts. Selon la chaîne locale Tolo News, ces districts sont les suivants:

- Gilan à Ghazni,
- Kaldar à Balkh,
- Feroz Nakhchar à Samangan,
- Alasay dans la province de Kapisa.

Ce dernier district, à l'est de Tagab, est bien connu des soldats français déployés en Surobi et en Kapisa, entre 2008 et 2012. 54 soldats français sont morts en Kapisa et en Surobi. Un secteur où, en fait, une OMLT française était déjà présente depuis octobre 2007. C'est dans ce district d'Alasay qu'en 2009, les chasseurs alpins du colonel Le Nen sont passés à l'offensive pour sécuriser le secteur et permettre l'édification de deux COP pour l'armée afghane (ANA). Cette zone était aux mains des insurgés depuis 2006. L'opération coûtera la vie à un soldat français. On lira ici le témoignage du lieutenant Benoît de Guillebon, chef de la 1e section de la 4e compagnie du 27e bataillon de chasseurs alpins. La chute du district a été confirmée et une vidéo circulait mercredi montrant une COP désertée par ses défenseurs et une autre un T55 avec des talibans dans une rue de la ville d'Alasay. Ce jeudi, les talibans ont affirmé s'être aussi emparés du district de Tagab, toujours en Kapisa; d'autres vidéos qui ont alors circulé montraient des soldats et policiers gouvernementaux rejoignant les rangs des insurgés.

Ligne de défense, "Le district d'Alasay, en Kapisa, est tombé aux mains des talibans. Tagab le serait aussi..." e.fr/archive/2021/07/01/le-district-d-alasay-en-kapisa-est-tombe-aux-mains-des-talib-22276.html

De bestreden beslissing moet ter minste worden vernietigd.

b) Aangaande de socio-economische en humanitaire situatie

Verzoeker vreest ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet vanwege de humanitaire en socio-economische toestand in Afghanistan. Bij een terugkeer naar Afghanistan terecht zal verzoeker komen in een situatie van extreme armoede waar hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voorzien.

Met betrekking tot de huidige socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het land geconfronteerd met extreem tekorten en armoede. Het land is vernietigd. Veel mensen zijn ontheemd. Op sociaaleconomisch vlak maakt Afghanistan een ongekend economische crisis. Vóór de Taliban machtsovername bevond zich Afghanistan al in een zeer precare economische situatie veroorzaakt door ernstige droogte, de Covid-19 pandemie, het gewapend conflict. Deze situatie is verslecht geworden. De krant "La Libre" vat de situatie samen als volgt:

« Appels des Nations unies

Dans le même temps, les Nations unies multiplient les appels à l'aide pour la population afghane. Le 15 mars 2022, le représentant spécial adjoint à la Mission d'assistance des Nations unies en Afghanistan (Manua) rappelait que la population afghane fait actuellement face à une crise d'insécurité alimentaire et de malnutrition aux proportions inégalées. Il s'effraie du fait que 95 % de la population n'a pas assez à manger et que 23 millions de personnes souffrent sévèrement de la faim, soit la moitié de la population afghane. Plus de 13 000 nouveau-nés sont morts depuis le début de l'année 2022, de la faim ou de maladies liées à la malnutrition. »

De Verenigde Naties-secretaris Antonio Guterres heeft de alarmbel getrokken.⁷⁸ Volgens de Verenigde Naties dreigt hongersnood voor 9 miljoen mensen in Afghanistan. Het is te lezen dat één miljoen kinderen van honger te sterven dreigt.⁷⁹ De humanitaire toestand in Afghanistan gaat volgens hem dramatisch

achteruit. Momenteel kent Afghanistan een ontkende socio-economische en humanitaire crisis. Het is onbetwistbaar en het zal waarschijnlijk niet verbeteren. Waarom? Om dit vraag te kunnen antwoorden, moeten we andere vragen stellen: Hoe zou deze situatie kunnen verbeteren? Hoe zou de crisis zich oplossen? Wie zou de socio-economische en humanitaire crisis oplossen? Wat zijn de noodzakelijke stappen om uit de crisis te komen? Welke middelen zijn er nodig om de socio-economische en humanitaire crisis te resorberen? Welke factoren zijn er in de balans?

Sociale wetenschappen zijn niet in staat om de toekomst te predikteren, maar ze zijn geschikt om fenomenen uit het verleden uit te leggen. Als gevolg, experts kunnen niet definitieve antwoorden geven op de voorgaande vragen over Afghanistan. In tegenstelling, kunnen we de huidige situatie in Afghanistan met de situatie van andere regio, in het verleden, vergelijken. Inderdaad, is Afghanistan niet het eerst land om een machtsovername te kennen. Het is niet het eerste land om diepe regime verandering te kennen. Het is niet het eerst land om een socio-economische en humanitaire crisis te kennen na het eind van een oorlog.

Het Europese continent werd ook het decor van een economische en humanitaire crisis na de tweede wereldoorlog.⁸⁰ Maar, in tegenstelling tot de Afghaanse situatie, hadden de Europese landen goede internationale relaties. Het is een bekend feit dat het alleen dankzij de hulp van de Verenigde Staten dat de Europese landen zich konden herstellen. De hulp van de Verenigde Staten – de Marshall plan - kwam niet zonder voorwaarden.⁸¹ De Verenigde Staten verplichtte Europese Landen om samen te werken, om Duitsland te includeren in het herstellingsplan van de economie. Spanje werd uitgesloten door de Verenigde Staten plan omdat het regime van Franco niet democratische was. Afghanistan heeft een dringend nood aan iets gelijk aan een Marshall Plan - buiten twijfel. Maar, net zoals de Verenigde Staten na de tweede oorlog, de internationale gemeenschap is het land aan het verplichten om voorwaarden te respecteren om van degene hulp te genieten. Door zijn weigering om fundamentele rechten te garanderen - in het bijzonder die van vrouwen; door zijn weigering om een democratische staat op te bouwen; zijn de de-facto autoriteiten rechtstreek verantwoordelijk van de socio-humanitaire et economische crisis in Afghanistan.

Deze verergering van de humanitaire en socio-economische toestand is door de gedragingen van de nieuwe regering veroorzaakt. Het is een direct gevolg van de internationale sancties, de welke werden genomen wegens de niet-democratische aarde van de Taliban regime:

“As noted by the World Bank, interruption of international aid and disruption of trade and the banking system followed immediately after the Taliban took over the country.⁷³² Foreign grants, amounting to around 8.5 billion dollars a year and covering 43 % of Afghanistan’s GDP, including 75 % of public expenditures, 50 % of the budget, and around 90 % of expenditures in the security sphere, were frozen due to sanctions on insurgent movements and their leaders. Besides the largest part of the international aid, Afghanistan’s currency reserves were also frozen.⁷³³ As underlined by the Secretary-General’s Special Representative and Head of the UNAMA, Deborah Lyons, in November 2021, financial sanctions, which paralysed Afghanistan’s economy, were the primary cause for ‘the dire humanitarian situation’ in the country’.⁷³⁴ (...)

According to a projection for the period between November 2021 and March 2022, the number of Afghans in IPC Phase 3 or above was predicted to increase to 22.8 million, which is nearly a 35 % increase compared to the same period in 2020. The reasons behind the deterioration in food access were reported to comprise climate conditions (droughts), high food prices, international sanctions, ncreasing unemployment, and ‘possibly increased displacement.’⁷⁴⁰”

Inderdaad zijn miljarden Afghaanse tegoeden momenteel bevroren in het buitenland.⁸³ De internationale gemeenschap weigert om aan de Taliban toegang tot de tegoeden te geven zo lang de Taliban weigeren om scholen toegankelijk voor meisjes te maken, en een inclusief regering te formeren.⁸⁴

Dringend internationale humanitaire hulp alleen is geleverd. Zo lang scholen gesloten zijn voor meisjes en het Taliban regering niet inclusief is, alleen beperkte humanitaire hulp geleverd zal worden. Zonder de aanvaarding van de voorwaarden van de internationale gemeenschap door de Taliban zal deze situatie blijven. De beperkte dringend internationale humanitaire hulp is ontoereikend om in de vitale behoeften van de Afghaanse bevolking te voorzien. De nieuwe Afghaanse regering weigert de voorwaarden van de internationale gemeenschap te accepteren, als gevolg komt de humanitaire hulp niet, noch de Afghaanse tegoeden. Deze situatie blijft sinds de machtsovername.

Tegelijkertijd is de administratieve en technische capaciteit van de Taliban zeer beperkt. Als gevolg worden basisdiensten door de overheid niet verleend. De Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties riep op de internationale gemeenschap om de noden van Afghanistan te lenigen.⁸⁵ Dit is ook een direct gevolg van het autoritaire regime van de Taliban.

Inderdaad zijn vele voormalige regeringsambtenaren het land ontvlucht of zijn ze ondergedoken door vergelding⁸⁶ door de Taliban. Andere ambtenaren werden verplicht te stoppen met werken, bijvoorbeeld vrouwen⁸⁷

. Dit, gekoppeld met het gebrek aan financiële middelen (door het niet aanvaarden van de door de internationale gemeenschap gestelde voorwaarden) heeft als gevolg dat basisdiensten door de overheid niet worden verleend. Het personeel krijgt geen salaris.⁸⁸ Het tekort aan ambtenaren en financiële middelen is een direct consequentie van de regels door de Taliban gesteld.

Gestaagd werkloosheid is ook een direct consequentie van het autoritaire regime van de Taliban. Werkloosheid veroorzaakt armoede en verhindert mensen te voorzien in basisbehoeften zoals voedsel en

onderdak. Ter herinnering verbieden de Taliban vrouwen te werken.⁸⁹ Bovendien zijn veel beroepsactiviteiten zoals muzikant, make-up artiest, kapster, schoonheidsspecialist, enz. verboden.⁹⁰ Dit heeft geleiden tot de huidige humanitaire crisis. De Taliban zijn overwegend verantwoordelijke voor de huidige extreme precaire situatie.

Het laatste rapport (EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) van de verwerende partij bevat geen nieuwe elementen, noch in het besluit, noch met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan en in het bijzonder in verzoekers regio.

De dramatische humanitaire en socio-economische toestand is een direct gevolg van de keuzes die het Taliban-regime heeft gemaakt. De algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is dus overwegend door de gedragingen van de nieuwe de facto regering veroorzaakt. De ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet is dus veroorzaakt door actoren in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

In een zeer recent arrest besloot Uw Raad:

“In tegenstelling tot de summiere analyse van de verwerende partij in de aanvullende nota, blijkt uit wat voorafgaat dat in deze stand van zaken op basis van de bijgebrachte rapporten en landeninformatie niet kan uitgesloten worden dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend te wijten is aan gedragingen van de taliban. De door de beide partijen voorgelegde rapporten bevatten indicaties van gedragingen van de taliban die een ontwrichtend effect kunnen hebben op de reeds precaire socio-economische omstandigheden. De Raad brengt in herinnering dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan niet uitsluitend door gedragingen van actoren zoals aangegeven in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dient veroorzaakt te zijn om onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te vallen, maar wel overwegend. Voorts geeft de landeninformatie die door de verwerende partij bijgebracht wordt, duidelijk aan dat deze rapporten met enige terughoudendheid dienen gelezen te worden daar het zeer moeilijk is om relevante en adequate informatie te vinden omtrent het beleid van de de-factoregering in Afghanistan. Verscheidene rapporten geven aan dat er een groot verschil bestaat tussen wat de de-factoregering in Afghanistan zegt en uiteindelijk doet. In deze brengt de Raad in herinnering dat als de humanitaire crisis in Afghanistan na verder onderzoek inderdaad vergelijkbaar blijkt te zijn aan de situatie in het arrest Sufi en Elmi en aldus overwegend te wijten is aan handelingen van actoren, dan valt dit onder artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.”

Er dient te worden opgemerkt, als benadrukt door Nansen in de Note van 23 juni 2022 reeds geciteerd:

“de COI Focus van Cedoca geen enkele informatie bevat met betrekking tot de sociaal-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan. Nochtans heeft de RvV in de uitspraak van 31 maart 2022, nr. 270.813, specifiek onderzoeksmaatregelen bevolen met betrekking tot de humanitaire crisis in Afghanistan. De summiere analyse van het CGVS, gebaseerd op onder andere het rapport van het Europees Asielagentschap van januari 2022,⁸² was immers niet voldoende om na te gaan of een verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waar zij niet in haar elementaire levensbehoeften kan voorzien.”

Aangezien de beschikbare informatie is de verzoekende partij van mening dat artikel 48/4 b) van de Vreemdelingenwet toegepast moet worden en als gevolgd de subsidiaire bescherming aan verzoeker moet worden verleend.

Zou Uw Raad beslissen dat er niet genoeg informatie is over het beleid van de de facto regering in Afghanistan en het verband met het huidige humanitaire en socio-economische crisis, vraagt verzoeker U met eerbied, de bestreden beslissing te vernietigen om zijn dossier opnieuw voor het CGVS te sturen en dit punt verder te onderzoeken.

Zou Uw Raad niet tot de conclusie komen dat de huidige dramatische humanitaire toestand het gevolg van de Taliban regering beslissingen is, en als gevolgd artikel 48/4 b) niet van toepassing is, zijn we van mening dat België verplicht is, in toepassing van het EVRM, de nodige maatregelen te nemen om enige schending van de rechten bevat in artikelen 2 en 3 van het EVRM te vermijden, ongeacht dat de schending veroorzaakt wordt door een overheidsactor of door een particulier. Aangezien deze gevaarlijke veiligheidssituatie, socio-economische situatie en humanitaire situatie is verzoeker bang om onderwerp te worden op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in Afghanistan.

Artikel 2 van het EVRM wijdt het recht op leven toe. Deze recht wordt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna “EHRM”) beschouwt als één van de meest fundamentele rechten. Inderdaad, het EHRM beoordeelt dat:

“Het bekrachtigt een van de fundamentele waarden van democratische samenlevingen die samen de Raad van Europa vormen. We moeten de bepalingen dus erg interpreteren” (EHRM, MacCann Farrel t. Verenigd Koninkrijk, 27 september 1995, verzoekschrift n° 18984/91, §147). Artikel 3 van het EVRM bevat de absolute recht geen foltering of vernederende en/of onmenselijke behandelingen te ondergaan. Artikel 3 EVRM voorziet geen enkel uitzondering⁹³ en verplicht de staten de nodige maatregelen te nemen om enige schending van deze recht te vermijden, ongeacht dat de schending veroorzaakt word door een overheidsactor of door een particulier. Zo beoordeelde de Raad van State in een arrest 96.643 dd. 19 juni

2001 dat artikel 3 EVRM, de lidstaten verplichtte het recht die door deze bepaling beschermt wordt niet te schenden maar ook de schendingen ervan te voorkomen (CE, n° 96.643, 19 juni 2001, Adm. Publique, 09/2001, 154 –155).

De eerbiedigen van beide fundamentele rechten – artikelen 2 en 3 van het EVRM – hebben als gevolg dat de Staat verplicht is na te gaan of een door haar genomen maatregel niet in strijd is met het recht op leven en het verbod aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen (Cass. 16 maart 2000, in T. Vreemdelingenrecht, 2001, vol. 24 en in Jaarboek Mensenrechten 1998 – 2000, p. 31).

Het is de taak van de verwerende partij om grondig en zorgvuldig na te gaan of een asielzoeker een risico loopt op een schending van de rechten voortvloeiende uit artikelen 2 en 3 van het EVRM in zijn land van herkomst (EHRM, MSS c. Belgique et Grèce, 21 januari 2011 Y c. Russie, 4 94 EHRM, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, 15 november 1996; EHRM, H.L.R. t. Frankrijk, 29 april 1997, verzoek. N° 24573/94 de welke vermeldt dat “en raison du caractère absolu du droit garanti, la Cour n’exclut pas que l’article 3 trouve aussi à s’appliquer lorsque le danger émane d’une personne ou de groupes qui ne relèvent pas de la fonction publique”, §40.

93 Vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, o.a., EHMR, Soering t. Verenigd Koninkrijk, 7 juli 1989, verzoek. N° 14038/88; EHRM, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991; EHMR, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, 16 november 1996, verzoek. N° 22414/93; EHRM, Ahmed t. Oostenrijk, 17 december 1996, verzoek. N° 25964/94 ; EHRM, Saadi t. Italië, 28 februari 2008, verzoek. N° 37201/06 ; EHRM, M.S.S t. België en Griekenland, 21 januari 2011; EHRM, Husseinie t. Zweden, 13 oktober 2011, verzoek. N° 10611/09; RvV, arrest 128564, 128 540 en 128 565 dd. 2 september 2014. december 2008 ; Saadi c. Italie, 28 februari 2008 ; Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, 30 oktober 1991 ; Cruz Varas et autres c. Suède, 20 maart 1991).

Daarom, moet de verzoeker bescherming krijgen onder artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

5. Conclusie

Ten gevolge van het bovenstaande, moet er worden beoordeeld dat de argumenten van het CGVS onvoldoende, inadequaet en verkeerd zijn om een negatieve beslissing te kunnen nemen wat betreft zijn problemen met de Taliban.

De bestreden beslissing moet ten minste vernietigd worden om naar het CGVS terug te sturen voor verder onderzoek van zijn vrees met betrekking tot de Taliban en van zijn vrees in verband met zijn (gepercipieerde) verwestering.

Rekening houdend met de veiligheids-, socio-economische en humanitaire situatie, zijn er ook genoeg elementen om zijn vrees voor ernstige schade in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen. De verzoeker moet als gevolg een bescherming krijgen.”

2.4. Bij het verzoekschrift worden geen nieuwe bewijsstukken voorgelegd.

2.5. De verwerende partij legt op 8 februari 2024 een aanvullende nota neer waarin zij haar analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico ingeval van verwestering actualiseert. Zij verwijst daarbij naar de volgende landeninformatie:

- EUAA COI Query “Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanist an_update_1_July_31_October_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanist_an_update_1_July_31_October_2022.pdf);
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
- EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situ ation.pdf;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_fo cus.pdf;
- EUAA “Afghanistan – Country Focus” van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-2/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Fo cus_EN.pdf;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indi cators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_;

- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>;
- COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghansen sinds de machtsovername door de Taliban” van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghansen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf.

2.6. Beoordeling van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht omdat hij vreest gedood te worden door de taliban omdat hij en zijn vader banden hadden met de Arbaki en zij een operatie van de taliban hebben verkleid. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

Wat betreft het persoonlijk onderhoud dient opgemerkt dat de *protection officer* bij aanvang van het onderhoud verzoeker heeft gezegd dat hij moest aangeven wanneer hij iets niet verstond of de tolk niet goed begreep, zodat dit zou kunnen uitgeklaard worden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Verzoeker bevestigde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat hij de tolk goed begreep (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Verzoeker heeft aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangegeven dat hij alle redenen voor zijn verzoek om internationale bescherming heeft kunnen geven, dat hij de tolk begrepen heeft en dat alle vragen duidelijk waren (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19). Er blijkt niet dat er zich vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan tijdens het persoonlijk onderhoud, of dat deze de impact zouden hebben gehad op verzoekers verklaringen. Uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat er zich communicatieproblemen hebben voorgedaan die het verloop van het onderhoud zouden hebben beïnvloed. Gelet op wat voorafgaat kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de overlevering van de verklaringen op betrouwbare wijze is verlopen. Aldus kan worden vastgesteld dat de informatie en verklaringen verkregen tijdens het procedureverloop voor de DVZ evenals in het kader van verzoekers onderhoud op het CGVS betrouwbaar zijn en in aanmerking kunnen worden genomen voor wat betreft de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

Blijkens de motivering in bestreden beslissing hecht verweerder geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De belangrijkste elementen van deze motivering zijn als volgt:

- inconsistenties omtrent de woonplaats:

- o Verzoeker verklaarde voor het CGVS aanvankelijk dat hij enkel in zijn eigen dorp, Tagab district, in Afghanistan verbleef. Later verklaarde hij dat zijn familie enkele jaren voor hun vertrek uit Afghanistan van Mulakhel naar Gulzarkhel verhuisden door de onveilige situatie. Ze verhuisden naar Gulzarkhel.

Om verheldering gevraagd, verklaarde hij dat Gulzarkhel zich in hetzelfde district bevindt als Mulakhel. Bij de DVZ verklaarde hij echter dat de dorpen Mulakhel en Gulzar in verschillende districten liggen, respectievelijk Tagab en Jubar. Dat hij de verhuizing naar Gulzarkhel niet vermeldde is opmerkelijk, aangezien dit dorp de locatie was waar zijn problemen zich voordeden.

Verzoeker verklaarde aanvankelijk dat hij zijn oorspronkelijke dorp, Mulakhel vier tot vijf jaar geleden verliet omwille van de aanwezigheid van de taliban. Later beweerde hij dat het district Tagab, waar Mulakhel zich bevindt, onder controle van de overheid stond.

- Inconsistenties met betrekking tot de werkplaats:

- o Verzoeker verklaarde hij dat hij elke dag na school bij zijn vader in de winkel werkte in Mulakhel. Pas later verklaarde hij dat hij de laatste drieënhalve jaar voor zijn vertrek ook als landbouwer met zijn vader werkte. Gevraagd waarom hij dit niet meteen vertelde, ontweek hij de vraag en herhaalde hij zijn eerdere verklaringen.

Verzoeker sprak alleen over zijn werk in de winkel in Mulakhel, terwijl zijn hoofdactiviteit daar naar school gaan was. In Gulzarkhel, waar hij niet naar school ging, hield hij zich voornamelijk bezig met landbouw. Het feit dat hij zijn werk als landbouwer niet onmiddellijk vermeldde, is vreemd, aangezien bij deze activiteit zijn problemen met de taliban begonnen. Bij de DVZ maakte verzoeker geen melding van zijn betrokkenheid bij landbouwactiviteiten, en verklaarde hij alleen dat zijn vader in de landbouw werkte.

- Inconsistenties met betrekking tot het incident en de vlucht:

- o Bij de DVZ maakte verzoeker geen melding van zijn aanwezigheid bij de ontdekking van een bom, in tegenstelling tot zijn verklaring bij het CGVS.

- Bij de DVZ verklaarde verzoeker dat hij na ontvangst van een brief door zijn vader werd weggestuurd naar zijn maternale oom, van waaruit hij naar Kabul vluchtte en vervolgens het land verliet. Bij het CGVS verklaarde hij echter dat zijn maternale oom in Tagab district woonde en dat hij door zijn vader naar zijn paternale oom in Kabul werd gestuurd, waar hij tot een paar dagen voor de val van de stad verbleef.
- Bij het CGVS verklaarde verzoeker dat hij en zijn vader zich bij de Arbaki aansloten nadat ze de brief van de taliban hadden ontvangen. Ze zouden een paar maanden bij de Arbaki hebben doorgebracht voordat ze het dorp verlieten bij de machtsovername en het land ontvluchtten. Bij de DVZ maakte verzoeker geen melding van deze aansluiting bij de Arbaki. Integendeel, verklaarde hij dat zijn vader hem onmiddellijk na ontvangst van de brief van de taliban wegstuurde.
- Bij de DVZ verklaarde verzoeker dat hij één maand na de val van het regime vertrok. Bij het CGVS verklaarde hij te zijn vertrokken bij de machtsovername in Kabul.
- Bij de DVZ verklaarde hij dat zijn familie zich op het moment van het interview op 19 januari 2022 nog in Gulzarkhel bevond. Bij het CGVS verklaarde hij dat zijn familie ongeveer twee of drie maanden na de val van de overheid, rond oktober/november 2021, naar zijn paternale oom in Kabul was verhuisd.
- Details met betrekking tot het incident:
 - Verzoeker verklaarde aanvankelijk dat hij de bom zelf niet had gezien, maar alleen een zwarte draad die op de grond lag. Gevraagd wat zijn vader hem had verteld over hoe de bom eruitzag, zei hij dat zijn vader zei dat deze in een geel gekleurde kookoliekruid zat. Het lijkt onwaarschijnlijk dat zijn vader alleen gedetailleerde informatie over de bom zou verstrekken en niet over wat er daarna mee gebeurde, zoals wat A.A. met de bom deed en wat zijn vader nog op het veld deed voor hij naar huis kwam.
 - Verzoeker kon geen coherente verklaringen geven over wanneer zijn vader A.A. belde. Hij verklaarde eerst dat zijn vader naar huis kwam en toen belde naar A.A.. Later beweerde hij dat zijn vader al met A.A. had gebeld voordat hij naar huis kwam. Als zijn vader inderdaad pas na zijn terugkeer naar huis belde om A.A. in te lichten, is het ook niet duidelijk waarom zijn vader niet direct met hem naar huis zou zijn gegaan nadat de bom werd ontdekt.
 - Verzoeker kon ook niet duidelijk aangeven wat er na het informeren van A.A. precies gebeurde. Hij verklaarde dat hij tegen het einde van de dag de bom hoorde exploderen, maar ook zei hij dat de bom werd verwijderd en hij niet wist wat ermee gebeurde. Hij beweerde ook dat er een gevecht plaatsvond en dat drie taliban-leden werden gedood, maar hij wist niet zeker of ze werden gedood door de bom of tijdens het gevecht. Bij de DVZ verklaarde hij echter dat drie taliban-leden door hun eigen bom werden gedood. Gevraagd hoe dit mogelijk was gezien zijn eerdere verklaring dat de bom werd weggehaald, suggereerde hij dat de bom mogelijk werd verwijderd en daarna weer teruggeplaatst. Deze uitleg is onlogisch.
 - Verzoeker verklaarde dat, een week na de ontdekking van de bom en de dood van de drie taliban-leden, zijn familie een brief ontving waarin hen werd gevraagd zich te melden. Het is opmerkelijk dat de problemen met de taliban pas een week later zouden zijn ontstaan. Het is ook onlogisch dat de taliban een brief zou sturen waarin ze vragen om zich te melden. Hierdoor zouden ze hen de kans geven om te ontsnappen.
 - Verzoeker kon niet verklaren hoe de taliban wist wie de bom die dag ontdekte. Hij beweerde dat dorpsbewoners tegen de Arbaki-commandant waren en dat zij mogelijk informatie aan de taliban zouden hebben doorgegeven. Deze verklaring is echter strijdig met zijn verklaring dat het dorp onder controle van de Arbaki stond en dat de dorpsoudsten, en dus het dorp zelf, waren verbonden met de macht, namelijk de Arbaki en niet de taliban.
 - Verzoeker kan de waarschuwingsbrief die hij zou hebben ontvangen, niet tonen.
 - Verzoeker en zijn familie bleven na deze incidenten, zoals de ontdekking en de "*verklikking*" van de bom en de daaropvolgende brief van de taliban, nog twee tot drie maanden gewoon in het dorp wonen. Er kan worden verwacht dat hij en zijn vader op zijn minst eerder, met name nadat de taliban zou hebben aangegeven dat ze naar hen op zoek waren, zouden zijn vertrokken om zich in veiligheid te brengen. Het feit dat ze na de beweerde incidenten zonder problemen in het dorp bleven wonen, zelfs niet nadat ze geen gehoor hadden gegeven aan de brief, tast andermaal de beweerde vrees voor de taliban aan. Uit niets blijkt dat de taliban nog naar hen kwam zoeken. Ook in de maanden na de ontdekking van de bom en de eis om zich bij de taliban te melden bleef verzoeker gewoon op het land van A.A. werken, zelfs na de val van het regime.
 - Wat betreft de aansluiting van verzoeker en zijn vader bij de Arbaki, liet hij dit essentiële element volledig onvermeld liet bij de DVZ.
 - Verzoeker verklaarde enerzijds bij de Arbaki te zijn tot aan de val van de overheid, en anderzijds dat hij voor de machtsovername al in Kabul was.
 - Gevraagd naar de activiteiten van de Arbaki, verklaarde hij vaag dat ze in de checkpoint bleven, rondwandelden en vochten, maar hij kon niet veel specifieke informatie geven omdat hij altijd bij zijn vader was. Nochtans verklaarde hij zelfs soms aanwezig te zijn geweest in de checkpoint.
 - Verzoeker levert geen materieel bewijs dat hij en zijn vader zich bij de Arbaki aansloten. De kopie van een foto die zou aantonen dat zijn vader bij de Arbaki is of was, heeft geen enkele bewijswaarde. Het is niet

duidelijk dat de persoon op de foto zijn vader is, noch is er enige aanwijzing dat de personen op de foto werkelijk Arbaki-leden zijn. Verzoeker zelf is niet te zien op de foto.

- Verzoeker verklaarde dat de Arbaki tien dagen voor de val van de overheid vertrokken, maar beweerde tegelijk dat zijn vader op het moment van de val nog in het dorp aanwezig was. De bewering dat zijn vader met de Arbaki naar Pansjir is vertrokken en dat er sindsdien geen nieuws van hem is, is dan ook niet aannemelijk.
- De bewering dat verzoeker van zijn familie vernam dat zijn vader 2 à 3 maanden geleden contact opnam en hen inlichtte dat hij in Pansjir was, terwijl hij reeds tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat zijn vader naar Pansjir was vertrokken, is niet geloofwaardig. Het is niet logisch dat de persoon pas via zijn familie zou vernemen over het vertrek van zijn vader naar Pansjir, terwijl hij zelf al tijdens zijn interview bij de DVZ verklaarde dat zijn vader daarheen was vertrokken.
- De verklaring dat zijn familie nog steeds problemen ondervond, kon de verzoeker niet concreet toelichten. Hij beperkte zich tot de algemene bewering dat ze niet vrij konden rondwandelen.
- Dat zijn familie naar Kabul zou zijn vertrokken, is strijdig met zijn verklaringen over zowel de verhuizing naar Gulzarkhel als het vertrek van zijn familie naar Kabul. Uit de laatste versie van de gebeurtenissen blijkt dat verzoekers familie nog eens drie maanden na de val in Gulzarkhel bleef zonder veiligheidsmaatregelen te treffen, wat niet aannemelijk is gezien hun problemen.
- Dat verzoeker verklaarde nooit asiel te hebben aangevraagd in een ander Europees land, terwijl hij wel degelijk een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Oostenrijk, ondermijnt zijn algehele geloofwaardigheid. Hij heeft echter Oostenrijk verlaten zonder de asielpcedure af te ronden. Deze verzwegen informatie en het feit dat hij de procedure niet heeft afgewacht, doen ernstige twijfels rijzen over zijn beweringen over de ernst van zijn vrees voor zijn leven in zijn land van herkomst. Het gebrek aan prioriteit dat hij toonde bij het verkrijgen van internationale bescherming draagt bij aan de algemene vraagtekens over zijn geloofwaardigheid.

Verzoeker voert in zijn middel aan dat dat het Tagab-district en het Gulzar district beide deel uitmaken van de provincie Kapisa in Afghanistan. Hij betwist dat hij zich over zijn woonplaats heeft tegengesproken maar dat hij de situatie juist heeft verduidelijkt. Hij verklaart dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij alleen in zijn dorp in het Tagab het district was gebleven, dit bestaat uit verschillende dorpen en plaatsen waar mensen kunnen wonen. Zijn verhuis naar het dorp Gulzar is niet tegenstrijdig aangezien dit in Kapisa ligt. Verzoeker meent dat hij verklaard heeft dat hij de provincie Kapisa nooit heeft verlaten.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS (p. 5) blijkt dat aan verzoeker werd gevraagd:

- *“waar bent u geboren? Provincie, district, dorp?*
- *Kapisa Province, Tagab, hoofddorp is Badrab en Mulakhel.*
- *Heeft u ooit nog ergens anders gewoond of verbleven in Afghanistan?*
- *Nee, enkel in mijn eigen dorp in Tagab.*
- *Indien u dat even situeren waarin Afghanistan dat ligt?*
- *U bedoelt welke provincie?*
- *U kan misschien de omliggende dorpen in de districten noemen.*
- *Mulakhil, Badikhil, Maikhil, Barkoja, Gakhil, Amashil, Lagmani, Sultankhil, Badarkhil, Qazlan*
- *En de districten?*
- *Alasay district, Nijrabn deze twee zijn de dichtste bij”.*

Er blijkt aldus dat verzoeker duidelijk verklaarde nooit elders te hebben gewoond dan in het dorp Mulakhel in Tagab district. Uit verzoekers verklaringen voor de DVZ (p. 6, vraag 10) blijkt dat verzoeker verklaarde twee à drie jaar in Gulzar in het district Jubar te hebben gewoond. Zijn verklaringen zijn aldus niet consistent. Door thans in het verzoekschrift te verklaren dat de twee dorpen in hetzelfde district of dezelfde provincie zouden liggen, neemt verzoeker de inconsistentie in zijn verklaringen niet weg. Verzoeker verklaarde immers duidelijk steeds in hetzelfde dorp te hebben gewoond. Evenmin heeft de verzoeker verklaard dat hij van plan was in de toekomst te verhuizen. Hij verklaarde uitdrukkelijk dat zijn familie vier à vijf jaar voor de komst van de taliban van Mulakhel naar Ghuzarkhel verhuisde. Verzoekers verklaringen kunnen dan ook niet worden aangenomen.

Met betrekking tot het dorp Mulakhel wordt het vreemd geacht dat verzoekers familie het dorp zou hebben verlaten omwille van problemen met de taliban. Verzoeker verklaarde immers tegelijk dat het district Tagab, waar Mulakhel toe behoort, onder controle van de overheid was. Verzoekers betoog stelt dat een herinnering onnauwkeurig kan zijn en dat de veiligheids- en politieke situatie in Afghanistan veranderlijk was. De Raad merkt echter op dat verzoeker zich hiermee beperkt tot het opwerpen van enkele vage hypothesen. De opgemerkte inconsistentie vindt steun in de verklaringen van verzoeker. Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij verklaart dat zijn verklaringen en herinneringen voorzichtig moeten worden beoordeeld. Verzoekers verklaringen worden in hun geheel beoordeeld waarbij inconsistenties als negatieve indicaties kunnen gelden, zonder dat deze inconsistenties op zich doorslaggevend zijn.

Met betrekking tot de tegenstrijdigheden over zijn tewerkstelling in Afghanistan wijt verzoeker de vaagheid van zijn herinneringen aan zijn jonge leeftijd. De Raad merkt op dat het feit dat hij zijn werkzaamheden als landbouwer samen met zijn vader niet heeft gemeld betrekking heeft op de laatste drieënhalve jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan. Dit is relatief recent en betreft een periode dat verzoeker *circa* rond 20 jaar oud was. Dat de meeste recente gebeurtenissen door verzoeker niet werden vermeld is in dit opzicht wel degelijk een inconsistentie.

Met betrekking tot de brief van de taliban voert verzoeker aan dat een directe aanpak te riskant was. De Raad merkt echter op dat de verzoeker ervan werd beschuldigd anti-taliban actie te hebben gevoerd. Hij kon zich dan ook verwachten aan directe wraakacties. Verzoekers verklaring over de voorzichtigheid van de taliban, neemt niet weg dat het onlogisch is dat de taliban hem vooraf zou op de hoogte zouden brengen van hun represailles.

De beoordeling van de aangevoerde vervolgingsvrees moet worden gelezen als een geheel waarbij de aannemelijkheid van de vrees voor vervolging wordt beoordeeld op basis van het geheel van de door de verzoeker aangebrachte materiële bewijselementen en verklaringen.

Naast de inconsistenties met betrekking tot de woonplaats, zijn werk en de brief van de taliban, laat verzoeker de overige, talrijke, motieven van de bestreden beslissing onbesproken. Deze betreffen nochtans kernelementen van zijn relaas, zoals de details omtrent de gebeurtenissen bij het incident met de bom, het volgehouden verblijf in het dorp na het incident, het tijdsverloop van zijn vlucht, zijn betrokkenheid bij de Arbaki. Deze inconsistenties hebben betrekking op de essentiële elementen van verzoekers relaas en vinden steun in de verklaringen afgelegd door verzoeker.

Opdat het voordeel van de twijfel kan worden toegekend, vereist artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet, dat verzoeker een oprechte inspanning doet om zijn verzoek te staven en alle elementen voorlegt waarover hij beschikt, zijn verklaringen aannemelijk en samenhangend zijn en niet in strijd zijn met algemene en specifieke informatie die gekend is en relevant is voor zijn verzoek. Er kan, gelet op het aantal en de aard van de niet-aannemelijke elementen niet worden overgegaan tot het toekennen van het voordeel van de twijfel aan verzoeker.

2.7. In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op verzoekers vrees wegens (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afgaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen,

de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “Afghanistan security situation”, August 2022, p. 29-31 en EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo’s hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 45-48 en EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate”, van 15 juni 2022 in EUAA “Afghanistan security situation”, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie scheidt hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “Human Rights

in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot stening en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “Taliban’s impact on the population”, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht”, juni 2023, p. 44).

In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “Taliban’s impact on the population”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het

Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 53-55; “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 55).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een geponde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "Country Guidance" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA "Country guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

In casu voert verzoeker aan dat hij reeds enige tijd in Europa verblijft. Hij voegt bij zijn drie aanvullende nota's bewijzen van scholing, opleidingen, vrijwilligerswerk, en deelnames aan groepsactiviteiten. De Raad wijst erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat het bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Verzoeker is een volwassen man geboren omstreeks 1999 en wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Blijkens zijn verklaringen is verzoeker uit Afghanistan vertrokken in 2019. Bij zijn vertrek uit Afghanistan was verzoeker reeds 20 jaar oud. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf van intussen ruim drie jaar in België, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Waar hij stelt dat hij werkt en dat hij zich in België heeft kunnen integreren, brengt hij geen concrete, persoonlijke elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn verblijf in België zich in zijn hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. De Raad wijst erop dat verzoeker nog familie heeft in Afghanistan en dat uit het voorgaande is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met de taliban. Verzoeker kan zich desgevallend bij zijn familie in Afghanistan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. In zoverre verzoeker wijst op het risico dat hij als verwesterde Afghaan loopt tijdens zijn terugreis naar zijn regio van herkomst, dient erop gewezen dat dergelijk betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch onderhavig arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker een daadwerkelijke, noch een toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen, blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap

zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

Gelet op hogerstaande motieven, bevestigt de Raad de overwegingen van de commissaris-generaal met betrekking tot de vluchtelingenstatus. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

2.8.1. Juridisch kader artikel 48/4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.8.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen. Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïsoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïsoleerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, drie broers, drie zussen, nog in Afghanistan verblijven (gehoorverslag CGVS, p. 7-8).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS

28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.8.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (*incl.* de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden

minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen.

UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kapisa. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023. Buiten de elementen met betrekking tot het vluchtrelaas, die hoger reeds werden besproken, voert verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijnen hoofde wijzen op een verhoogd risico om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT